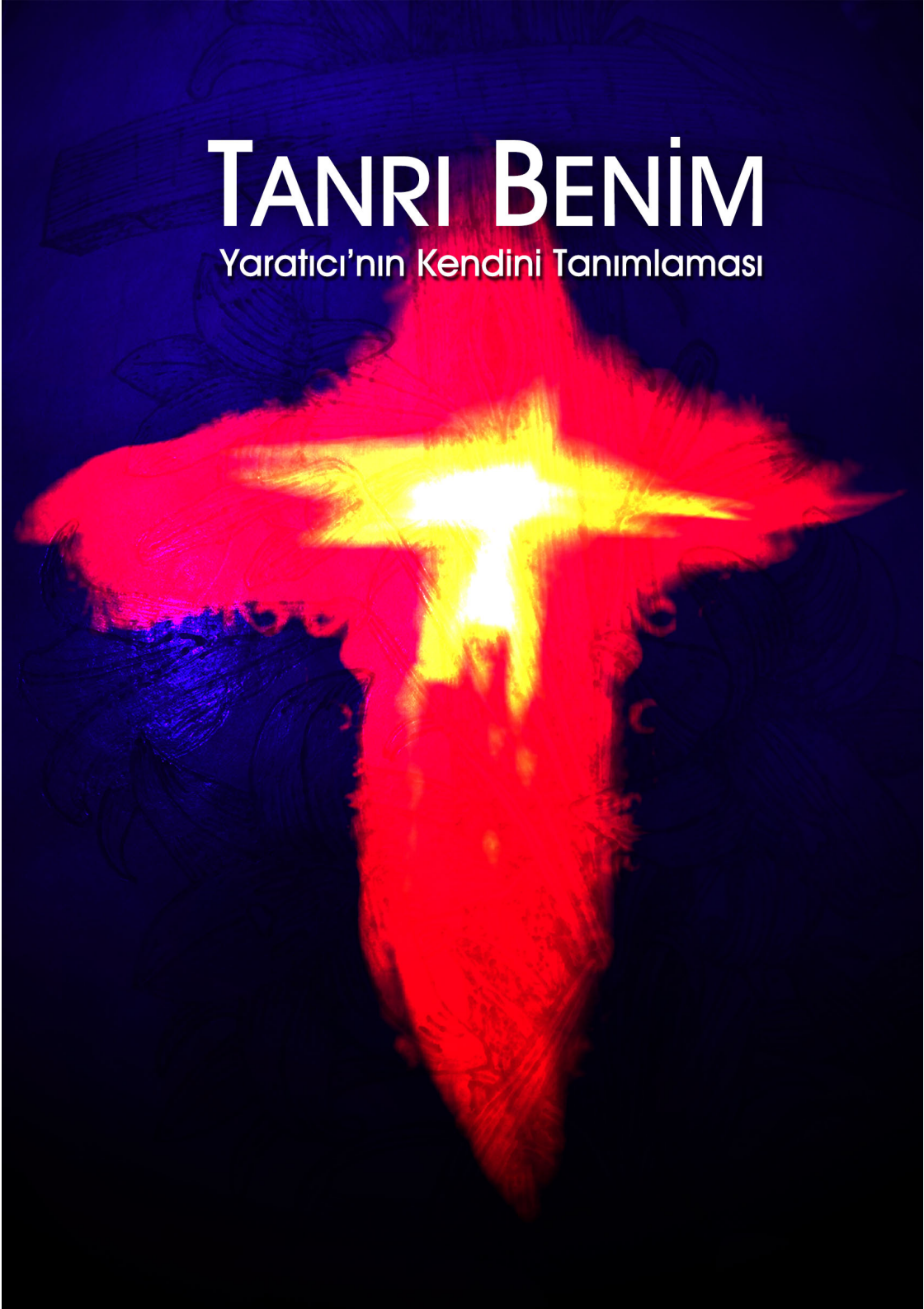

TANRI BENİM

Yaratıcı'nın Kendini Tanımlaması

İçindekiler

Ben Benim.....	1
Kurtarıcı.....	12
Size şifa veren Rab Benim.....	23
Kıskanç bir Tanrı'yım.....	32
İyilikseverim.....	44
Sizi Kutsal Kılan Rab Ben'im.....	60
RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık bir Tanrı.....	74

Önsöz

Sadece kağıtla bir ateş yakarsan ne kadar sürer? Çok değil. Ateşin uzun sürmesi için bir kaç tane kütük atmalısınız. Aynı şekilde, eğer imanımız sadece hislerden, tecrübelerden ibaret ise, uzun sürmez. Birkaç büyük gerçek lazım. O zaman senin imanın, benim imanım, bu kilisenin varoluşu sıcak, uzun ve parlak olacak.

Bunun için Tevrat'taki Mısır'dan Çıkış bölümünü çalışacağız. Bu kitapta Tanrı kendini 7 defa seçilmiş halkına tanıtıyor. Kendi özel adını ilk önce Musa'ya açıklıyor. Ondan sonra farklı ve harika isimlerle kendini tanıtıyor. Tanrı seçilmiş halkına görünüyordu, yaklaşıyordu.

Tanrı'nın niteliklerini inceleyeceğiz. Tanrı'nın kim olduğunu öğreneceğiz; fakat bunları insani açıdan değil, Tanrı'nın açısından göreceğiz; çünkü Tanrı tahmin ederek ya da mantık yürütülerek kavranamaz. Hayır, Tanrı kendini bizlere tanıttı ve tanıtmaya devam ediyor. Tanrı ilk önce Musa'ya ve İsrail halkına, sonra İsa Mesih'te ve şimdi Kutsal Ruh aracılığıyla kilisede, dünyaya kendini tanıtıyor.

Tanrı üçlü birlik olarak var oluyor: Baba, Oğul ve Kutsal Ruh. Üç ayrı kişi, tek bir Tanrı. Eski Antlaşma'da Baba ön plandaydı, İsa Mesih gelince Tanrı'nın ikinci kimliği, yani Oğul ön plandaydı. İsa'nın göğe alınışından bu yana, gönderdiği Kutsal Ruh ön plandadır. Yaratıcı'nın kendini tanımlaması tutarlıdır; Baba'da bir özellik varsa, İsa Mesih'te ve Kutsal Ruh'ta da aynı özellik bulunur.

Tanrı'nın özelliklerini öğrendikçe, ateşimize kütük atarız. Buna var mısınız? Haydi konuya girelim o zaman.

Ben Benim

Musa kayınbabası Midyanlı Kâhin Yitro'nun sürüsünü güdüyordu. Sürüyü çölün batısına sürdü ve Tanrı Dağı'na, Horev'e vardı.

RAB'bin meleği bir çalıdan yükselen alevlerin içinde ona göründü. Musa baktı, çalı yanıyor, ama tükenmiyor.

"Çok garip" diye düşündü, "Gidip bir bakayım, çalı neden tükenmiyor!"

RAB Tanrı Musa'nın yaklaştığını görünce, çalının içinden, "Musa, Musa!" diye seslendi. Musa, "Buyur!" diye yanıtladı.

Tanrı, "Fazla yaklaşma" dedi, "Çarıklarını çıkar. Çünkü bastığın yer kutsal topraktır.

Ben babanın Tanrısı, İbrahim'in Tanrısı, İshak'ın Tanrısı ve Yakup'un Tanrısı'yım." Musa yüzünü kapadı, çünkü Tanrı'ya bakmaya korkuyordu.

RAB, "Halkımın Mısır'da çektiği sıkıntıyı yakından gördüm" dedi, "Angaryacılar yüzünden ettikleri feryadı duydum. Acılarını biliyorum.

Bu yüzden onları Mısırlılar'ın elinden kurtarmak için geldim. O ülkeden çıkarıp geniş ve verimli topraklara, süt ve bal akan ülkeye, Kenan, Hitit, Amor, Periz, Hiv ve Yevus topraklarına götüreceğim.*

İsrailliler'in feryadı bana erişti. Mısırlılar'ın onlara yapmakta olduğu baskıyı görüyorum.

Şimdi gel, halkım İsrail'i Mısır'dan çıkarmak için seni firavuna göndereyim."

Musa, "Ben kimim ki firavuna gidip İsrailliler'i Mısır'dan çıkarayım?" diye karşılık verdi.

Tanrı, "Kuşkun olmasın, ben seninle olacağım" dedi, "Seni benim gönderdiğimin kanıtı şu olacak: Halkı Mısır'dan çıkardığın zaman bu dağda bana tapınacaksınız."

Musa şöyle karşılık verdi: "İsrailliler'e gidip, 'Beni size atalarınızın Tanrısı gönderdi' dersem, 'Adı nedir?' diye sorabilirler. O zaman ne diyeyim?"

Tanrı, "Ben Ben'im" dedi, "İsrailliler'e de ki, 'Beni size Ben Ben'im diyen gönderdi.'

Mısır'dan Çıkış 3.1-14

Musa neden çöldeydi? Çünkü kaçıyordu. Saklanıyordu. Mısır'da günah işledi; bir adamı öldürdü, korktu ve kaçtı.

Utançtan, pişmanlıktan, korkudan dönemez oldu ve 40 yıl çölde saklandı. Çöldeyken evlendi. Acaba ‘Ben bir katilim.’ diye eşine geçmişini anlattı mı yoksa sahte bir hayat mı sürdürdü?

Arkadaşlar, kaçımız kaçıyoruz? Korkudan, utançtan, işlediğimiz günahtan kaçıyoruz. Tanrı’dan saklanmaya çalışıyoruz.

İnsan ırkının hikayesi de böyledir. Adem ile Havva günah işlediklerinde saklandılar, korktular ve utandılar. O zamandan beri kaçmaktayız. Bazılarımız meşgul olarak, yoğun çalışarak bu boşluğu kapatmaya çalışıyoruz. İşten çıktıktan sonra geç saatlere kadar arkadaşlarımızla takılıyoruz, ondan sonra yorgun argın yatıyoruz ya da televizyon seyrediyoruz. Yalnız kalmaktan kokuyoruz; çünkü geceleri, yalnızken, o boşluğu hissedebiliriz.

Güney Kore’de 2 milyon kişi on line sanal hayat bağımlısıdır. 2 Sene önce bir adam hapishaneye atıldı; çünkü eşiyile beraber sanal bir çocuk yetiştiriyorlardı ve bu süre içinde ihmal ettikleri 3 aylık bebekleri açlıktan öldü. Başka bir adam 5 günlük bir oyun bittikten sonra kalp krizi geçirip canından oldu.

Hikmet Temel Akarsu ‘Kaybedenler Kulübü’ kitabında şunu yazmıştır:

Aslında kimsenin otomobilinden, apartman dairesinden, sıcak evinden, gipür perdelerinden, yetmiş ekran Sony televizyonundan, kablolu televizyon yayınından, kapıcı servisinden, ihtiraslı Cumartesi alışverişlerinden, ulaşılacak

büyük servet hayallerinden, metropoldeki havalardan, şehrin vaat ettiği; ama asla vermediği umutlardan vazgeçmeye niyeti yok.

İstanbul'u seviyoruz; ama içimizdeki boşluğu dolduramaz.

- Zenginlik onu dolduramaz.
- Başarı onu dolduramaz.
- İçki onu dolduramaz.

İstanbul Tanrı'dan saklananlarla doludur. Sen de kaçıyor musun? Hangi çölde saklanıyorsun?

Yanan Çalı

Saklandığımız yerde, uçsuz bucaksız çölde bile, Tanrı bizi bulabilir. Musa'yı buldu. Beni buldu. Tarih boyunca büyük bir kovalamaca oluyor, insanoğlu kaçıyor ve Tanrı kovalıyor.

Hoşea diye bir peygamber vardı. Hoşea evlendi; fakat o kadın hemen gidip onu aldattı.

RAB bana şöyle dedi: "İsraililer'in başka ilahlara yönelmelerine karşın, RAB onları nasıl seviyorsa, sen de git, o kadını sev, başkası tarafından sevilmiş, zina etmiş olsa bile."

Hoşea 3.1

Hoşea gitti, kadını affetti ve eve götürdü.

Aynı şekilde Tanrı burada kaçan, günahkar Musa'ya göründü. Dünyanın başlangıcından beri Tanrı kendini insanoğluna tanıtıyor ve Tanrı sana da görünmek istiyor.

Tanrı Musa'nın dikkatini nasıl çekti? Yanan bir çalıyla. İlahi bir ateş ve dünyevi bir çalı bir araya geldiler.

Tanrı indi; çünkü insanoğlu cennete yükselemez. Tanrı'yı edinemez. Hayır, biz ona gidemeyiz; fakat O bize geldi. Bu hikayede Musa'ya geldi ve 1500 sene sonra İsa Mesih'te dünyaya geldi.

İsa Mesih, yanan çalı gibi, yüzde yüz Tanrı ve yüzde yüz insandı. Tanrı oğlu ve İnsan oğlu. Tanrı beden alıp aramızda yaşadı. Yanan çalı gibi ve insanların dikkatini çekti. Ona geldiler ve Tanrı İsa Mesih'te kendini onlara tanıttı.

Günümüzde Kutsal Ruh kilisede yanan çalı gibidir. Dünyevi, sıradan insanlar arasında Kutsal Ruh'un ateşi yanmaktadır. Biz, İstanbul'da o çalı gibiyiz. Kutsal Ruh üzerimize insin, yansın ki biz de İstanbul'da göz alıcı bir belirti olalım. İnsanlar: 'Gidip bir bakayım.' desinler. Sevgimizi görsünler. Birliğimizi görsünler. Sen de işyerinde, normal hayatında Kutsal Ruh'la dol, yanan çalı ol ki farklı olduğun belli olsun.

Gidip bir bakayım

Musa: 'Gidip bir bakayım.' demişti. En azından bir bakayım. Belki siz de sadece bir bakmak için geldiniz. İyi ettiniz. Size yardımcı olmak istiyoruz. Alfa Kursumuz; Hristiyanlığın tanıtıldığı, Hristiyanlığa genel bir bakış açısı getiren bir

kurstur. Tavsiye ederim. Ya da İncil'i okumaya başlayın. Ne olur, gidip bir bakın.

Çarıklarını çıkar

Burada Tanrı'nın Türk olduğu bellidir! Musa'nın çarıklarını çıkarmasını istedi. Türkiye'de oturduğumuz için bunu kolayca anlayabiliriz. Ayakkabılar kirlidir, temiz bir eve girdiğimiz zaman onları çıkarmalıyız. Aynı şekilde, Tanrı kutsal olduğu için Musa O'nun huzuruna girince simgesel bir şekilde çarıklarını çıkardı. 'Bunlarla içeri giremem.' der gibi oldu.

Bizim de, eğer Tanrı'yı görmek istersek, bir şeyleri çıkarmamız gerekiyor. Bir yorumcu şöyle demişti:

Kutsallık Rab'be ait olmak demektir ve her tür
bayağılıktan uzak kalmayı gerektirir.

Sen de acaba neyi çıkarmalısın? Tanrı'yı görmek istersen, O'na yaklaşmak istersen, neyi çıkaracaksın? Hangi tavırlarını? Neyle ilgili olan kibrini? Hangi alışkanlıklarını çıkaracaksın?

Aslında, eğer Tanrı'yla gerçekten görüşmeyi arzu edersek, bize ait olan her şeyi çıkarmalıyız; çünkü hiçbir şeyimiz O'na layık değildir. Önceden sahip olduğumuzu farz ettiğimiz her şeyi çıkarmalıyız; bütün gösterişimizi, hakkımızı, yeteneklerimizi. Her şeyimizi bir yana bırakarak eli boş olarak, çıplak halde Tanrı'ya yaklaşmamız gerek.

Bu zaman alıyor. Bir arkadaşım var, bir iş görüşmesi sistemi buldu. Bu sistemde işe başvuran kişi kendisinden bahsetmeli.

Arkadaşıma göre, konuşan kişinin ilk 10 dakikadaki bütün 'Ben şuyum, ben bunu yapabilirim.' sözleri hava attığını, ahkam kestiğini gösteriyor. 10 Dakika geçtikten sonra kişinin gerçekte kim olduğunu görmeye başlıyorsun.

Arkadaşlar, dua etmemiz zaman alıyor. Kalabalıktan, yoğunluktan kurtulup, Rab'be olduğumuz gibi başvurmalıyız. Musa gibi 'Buyur' diyebilmemiz önemli. O 'Emrinizdeyim'den ziyade 'Buradayım' diyor. 'Benimle ne yapacaksan yap. Beni öldürecekse öldür. Ben bilemem. Yönetimde olan sensin. Ben savunmasız kaldım.'

Musa yüzünü kapattı; çünkü Tanrı'ya bakmaya korkuyordu. Niye Tanrı'dan korkmalıyız?

Çünkü gerçektir. Bir şey gerçekse, kontrolümüzün altında değilse, korkmak uygundur.

Eğer birisi bize gerçeği söyleyecekse ve o kişi gerçekten tarafsızsa, korkmalıyız. Gerçek tehlikelidir; çünkü bizden daha büyük ve onu kontrol altına alamıyoruz. Musa bunu anladı ve korkuyordu; çünkü günahkardı ve Kutsal bir Tanrı'nın önüne çıkıyordu.

Tanrı Musa'yla konuşuyor

Tanrı, Musa'ya: 'Gördüm, duydum, biliyorum.' dedi. Tanrı bizimle ilgilenir! Musa biraz rahatlamıştı. 'Onları kurtaracağım!' Umut var. Musa sevinmişti. Ondan sonra 'Seni Mısır'a gönderiyorum.' Ne?

Musa'nın kaçtığı yere Tanrı onu geri gönderecekti. Korkularımıza göğüs germeden onları asla yenemeyeceğiz. Bu halloldu mu? Tanrı seni değiştirdi mi? O zaman ispat et! Geri git.

O bozulmuş ilişkiyi onarmalısın. O kişiyle görüş.

Yılanlardan korkmadığımı iddia edebilirim; fakat ancak yılanların olduğu yerde yürümekle bundan emin olabilirim. Musa Tanrı'nın huzurunda tamamen değişti. İspatı şudur: Mısır'a geri gitti.

Çoğu kişi korkuyla doludur; fakat Tanrı seni değiştirmek istiyor. Musa Tanrı'yla yüz yüze geldikten sonra bambaşka bir kişi olarak oradan ayrıldı.

Ben Ben'im

Tanrı'nın özel bir adı vardır ve burada onu Musa'ya açıklıyor. Ben Benim. Farklı bir ad, değil mi? Ama ne bekliyordun? Mehmet mi? Tabii ki bizden farklı olacaktı!

Adlar neden önemli? Bunun 3 sebebi var:

- Kalabalık bir dünyada o kişiyi tanıyabilirsin. Havaalanında anons ediyorlar: 'Şeref Gümüş randevu noktasına gelin.' O günlerde bir sürü ilah vardı; nehir tanrısı, ölüm tanrıçası, bu Tanrı'nın da bir adı olması gerekiyordu.
- Arkadaşlık kurmak için adlar önemli. Sen her hafta buraya geliyorsan; ama ben senin adını bilmiyorsam,

nasıl hissedersin? Ünlü bir kişi senin adını bildiği zaman nasıl hissedersin? Tanrı Musa'yla, İsrail halkıyla ve en sonunda bizimle bir ilişki kurmak istediği için bizlere adını açıkladı.

- Adlar bazen o kişinin karakteriyle ilgili bir şeyleri göstermektedir.

Ben Ben'im. 'Olmak' fiilinin şimdiki zaman, birinci şahsı. Ben oluyorum. Ben varım. Başlangıcım olmadı ve sonum olmayacak. Ezeli ve ebediyim.

Tanrı'nın sonsuzluğunu açıklar. Ona karşın, hepimizin bir başlangıcı ve bir sonu vardır.

Tanrı'nın değişmezliğini açıklar. Ben Benim. Ne olduysam o olmaya devam edeceğim. Böyleysen, her zaman aynı olacağım. Şefkatliysen, beni şefkatli bulacaksınız. Kutsalsam, ben sonsuza kadar kutsal olacağım.

Tanrı'nın bağımsızlığını açıklar. Tanrı'nın bize ve yaratılışa ihtiyacı yoktur. Aslında ihtiyaç kelimesi Tanrı'ya yabancıdır. Biz ise bağımlıyız. O olmasaydı, biz olmazdık. Kimin gezegeninde yaşıyoruz? Kimin oksijenini kullanıyoruz? Tanrı bağımsız; ama bizimle ilgilenir.

Bir adam varmış. Çocukluğundan beri tahtta oturup kendi küçük ülkesinde kral olarak yaşıyormuş. Günün birinde bir haber almış. Aslında sen kral değilsin. Bebekken birisi seni alıp tahta oturtmuş; ama gerçek kral değilsin. Gasp edensin. Tahtta hak iddia ediyorsun. Gerçek kral geliyor ve krallığını geri almak isteyecek. Ne yapacaksın?

Aslında 2 seçeneğiniz vardır: Direnmek, ya da diz çökmek.

Aynı şekilde, insanoğlu kendini yönetimde zanneder. 'Ben kendi hayatımın kralıyım.' der gibi yaşarız. Kendi kararlarımı verebilirim. Kendi tercihlerime göre yaşayabilirim. Halbuki senin hayatın sana ait değildir. Gerçek kral tahtını isteyecek. Ne yapacaksın peki?

Bu şekilde Tanrı kendini 'Ben Ben'im' olarak tanımladı. Sonsuz. Değişmeyen. Bağımsız. Her şeyin kaynağı. Yahve, Yehova kelimesi Kutsal Kitapta 6,800 kere geçiyor. Yahudiler korkudan bu adı hiç söylememişlerdi. Onlar için çok özel, kutsal bir kelimeydi. Ancak İsa Mesih gelince, O bu kelimeyi kullandı.

İsa, "Size doğrusunu söyleyeyim, İbrahim doğmadan önce ben varım" dedi. O zaman İsa'yı taşlamak için yerden taş aldılar, ama O gizlenip tapınaktan çıktı.

Yuh 8:58, 59

İsa burada Yahudiler'in özel, kutsal kelimesini alıp kendiyile ilgili olarak kullanıyor. İsa: 'İbrahim doğmadan, Ben varım' diyor. Başlangıçsızım! İsa burada kendinin Tanrı olduğunu iddia etti. Bu yüzden, küfrettiği için, Yahudiler O'nu taşlamak istediler. Aslında Yahudiler bu yüzden en sonunda İsa Mesih'i çarmıha gerdiler; çünkü İsa kendini Ben Benim'le özdeşleştirdi.

Arkadaşlar, Tanrı kendini bizlere tanıtmak istiyor. Musa'ya göründü. İsa Mesih'te Yahudilere göründü ve bizim çağımızda

Kutsal Ruh, kilisede dünyaya görünmek istiyor. Yanan çalı gibi. Kutsal Ruh ilahi bir ateş ve dünyevi bir halk arasında yanıyor. Ben Ben'im aramızdadır!

Kurtarıcı

Tanrı ayrıca Musa'ya, "Ben RAB'bim" dedi,

"İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a Her şeye Gücü Yeten Tanrı olarak göründüm, ama onlara kendimi RAB adıyla tanıtmadım.

Yabancı olarak yaşadıkları Kenan ülkesini kendilerine vermek üzere onlarla antlaşma yaptım.

Mısırlılar'ın köleleştirdiği İsraililer'in iniltilerini duydum ve antlaşmamı hep andım.

"Onun için İsraililer'e de ki, 'Ben RAB'bim. Sizi Mısırlılar'ın boyunduruğundan çıkaracak, onların kölesi olmaktan kurtaracağım. Onları ağır biçimde yargılayacak ve kudretli elimle sizi özgür kılacağım.

Sizi kendi halkım yapacak ve Tanrınız olacağım. O zaman sizi Mısırlılar'ın boyunduruğundan çıkaran Tanrınız RAB'bin ben olduğumu bileceksiniz.

Sizi İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a vereceğime ant içtiğim topraklara götüreceğim. Orayı size mülk olarak vereceğim. Ben RAB'bim."

Mısır'dan Çıkış 6.2-8

Tanrı bir kez daha Musa'ya görünüp sesleniyor. Bu sefer Musa'ya ant içiyor, bir söz veriyor. Normalde biz yemin ettiğimiz zaman, daha yüksek birisine başvurarak; 'Vallahi billahi, Allah şahidim olsun, Kur'an çarpsın, ekmek musap çarpsın, bu gece ölümü göreyim, Allah'ın üzerine yemin ederim ki' deriz.

Tanrı bunu yapmaz. Başka birisine başvuramaz. Tanrı bir ant içtiği zaman kendi adına ant içer. Bu yüzden okuduğumuz ayetlerde Tanrı 4 kez 'Ben Yahveyim' diyor.

Tanrı kendi adını bir garanti olarak sunmaktadır. Bankadan yüklü bir kredi aldığın zaman sana ait olan bir şey; mesela evin ipotek edilir. Taksitleri ödeyemezsen, evine haciz gelir. Tanrı Musa'ya kendi adını, kendi itibarını ipotek olarak sundu. 'Eğer söylediklerimi yerine getirmezsem, beni yoklayabilirsiniz.' der gibi oldu. Demek ki adımın hiç bir manası kalmamıştır.

Tanrı bunu söylemek mecburiyetinde miydi? Haşa. Tanrı hiç kimseye borçlu değildir. Halbuki Musa'nın emin olmasını istediği ve İsrail oğullarının durumu ciddi, çaresiz ve umutsuz olduğu için, onları umutlandırmak amacıyla ant içerek söz verdi.

Peki Tanrı'nın saygınlığı bozulabilir mi? Haşa. Ne demek? Mutlaka sözlerini yerine getirecektir ve yeminine sadık kalacaktır demek.

Biz de Tanrı'nın sözünü okuduğumuz zaman ona iman etmek mecburiyetindeyiz. Durum ne kadar umutsuz ve karanlık olursa olsun, ne kadar vahim görünürse görünsün, Tanrı öyle diyorsa,

mutlaka yapar. Mutlaka gelir. Mutlaka sözünü yerine getirir. Kuşkumuz olmasın.

Fiiller

Dikkatimizi çeken şey bu metinde Tanrı tarafından yapılacak eylemler, fiillerdir. Eğer sevdiğin ya da değerli biri sana bir şeyler söylese, o sözleri hayatın boyunca unutmayacaksın. Sır gibi saklayacaksın. O sözler beynine kazılacak. Bana yazılan ilk aşk mektubu ezberledim. Böylece Tanrı Musa'yla konuştu ve kullandığı fiiller o kadar tatlı, canlı, net ve çarpıcıydı ki Tevrat yazıya dökülene kadar bu kelimeler hazine gibi değerlendirildi.

Sizi Mısırlılar'ın boyunduruğundan çıkaracağım

Bu fiil 'Bir şeyin altından çıkarmak' anlamına gelir. Mesela 2011 yılında Van'daki depremden 46 saat sonra Azra bebeğin bulunmasını ve çıkarılmasını unutabilir miyiz? Arayanlar 14 günlük bebeği enkazdan sağ salım çıkardılar. Ardından annesi ve babaannesi de kurtarıldı.

İsrailoğullarına gelince, 400 sene Mısır'da azınlık olarak yaşadılar. 400 Senedir bu boyunduruğun altındayız, bu haksızlığın etkisi altındayız, bu acımasız köleliğin altındayız, bu öfkenin altındayız. Düşünsenize, 400 sene! Zaman insanların psikolojisini acayip etkiler.

Mesela Güney Afrika'ya bakalım, oradaki Apartheid 'ayırma' sistemine göre beyaz tenli kişilerle siyah tenli kişiler arasında kocaman bir fark oluşturuldu. Bu şeytani sisteme göre hiç eşit değillerdi. Siyahların beyazlarla eşit olmadığına onları inandırdılar. En sonunda Nelson Mandela 1994'te gelip onları o kölelikten kurtardı; fakat hukuki hakları sağladıktan sonra o psikolojinin altından çıkmak çok güçtü ve hala sürmektedir. Neyse ki sistem yüz sene bile sürmedi! İsraililer'in köleliği 400 sene sürdü! Oldum olası durum böyledir.

Tanrı diyor ki: 'Ben sizi o enkazın altından çıkaran bir Tanrı'yım.' Azra bebeğin çıkarılması gibi, bizi de çıkarmak istiyor.

Bizi yanlış kültürel düşüncelerden çıkarmak istiyor. Mesela para sevdası. 'Ama senelerce, kuşaklarca biz böyleyiz baba, değiştiremezsin' desen bile, yine de günahdır.

Bizi kişisel olarak inandığımız yalanlardan çıkarmak istiyor. Belki annen her zaman 'Yaramazsın, hiç bir işe yaramayacaksın, senden adam olmaz!' demekle seni buna inandırdı. Belki hayatın boyunca 'Sen çirkinsin, şişmansın, hiç güzel değilsin.' yalanını kabullenmişsin ve bunun altında kaderine razı olurcasına yaşıyorsun.

Belki de biri sana çok kötü bir şey yaptı ve onu affetmedin, affedemedin ve hala o şeyin etkisi altında yaşıyorsun. İnsanlara güvenmek zor.

Rab: 'Sizi çıkaracağım' diye söz veriyor. Yani o şey ne kadar ağır olursa olsun, onu kaldırmak ne kadar imkansız olursa

olsun, kendini asla çıkaramazsın; ama Tanrı seni mutlaka çıkaracaktır!

Onları köle olmaktan kurtaracağım

Kölelik ne demek? Sana emir veren kişiye hayır diyemez durumda olmak demek. Efendin emrederse, söz dinlemek zorundasın, bunun başka bir yolu yoktur. Asla ‘Şu maçı izleyeyim, sonra yapayım.’ deme şansımız yoktur.

İsa Mesih’e göre bir kimse günah işlerse, günahın kölesidir. Bu düşündüğümüzden başka bir günah imgesidir. Normalde günahın küçük olduğunu düşünmekteyiz. İşlediğimiz günahların eylemlerimizden, sözlerimizden, zihinlerimizden kaynaklandığını sanıyoruz; fakat İsa’ya göre günah kocaman ve çok güçlü bir canavar ve hepimiz onun köleleriyiz. ‘Bunu yap.’ diye buyruk verince onu yaparız. Ona hayır diyemeyiz. Firavun nasıl İsrailoğulları’nı zorlayarak kendi şehrini inşa ettirdiyse, günah da bizi acımasızca kullanarak bize kendi şehrini inşa ettirir.

Hikayede iki kişi güreşecek. Sen kazanırsan bana ait her şey senin olur, ben kazanırsam, sana ait her şey benim olur; fakat insanlık tarihi boyunca günaha galip gelen yoktur.

Bana inanmazsanız eğer, bu hafta bir deneyin. Bir günahla güreşin. Neye hayır diyemiyorsun? İçkiye mi? Öfkeye mi? Kredi kartına mı? Şehvete mi? Pornografiye mi? Sigaraya mı? Facebook’a mı? Elçi Petrus söyle demişti: ‘İnsan neye yenilirse

onun kölesi olur.’ 2.Pet 2.19 (1 Kor 6.12). Bir hafta boyunca o şeye hayır demeye çalış, göreceksin.

Tanrı diyor ki: ‘Onları köle olmaktan kurtaracağım.’ Onlar kendilerini kurtaramadıkları için, Tanrı onları kurtardı. Onları özgür kıldı.

Diyelim ki; zavallı bir Yahudi Mısır’dan çıktıktan sonra, geri dönüp Mısırlılar’ın onları kovaladığını gördü. Onlar arasında eski efendisini gördü. ‘Ooooo eski efendim geliyor.’ Ama kardeş özgürsün artık. O adam senin efendin değil artık. Bu da çok önemli arkadaşlar. İsa Mesih’e iman ederek günahın gücünden özgür kıldık. Artık günaha değil, Rabbe bağlıyız (Rom 6).

Neden? Çünkü İsa Mesih günahla güreşti ve günahı yendi! Şeytanla güreşti ve Şeytan’ı yendi. Ölümle güreşti ve ölümü yendi.

Örneğin Arda Turan, Galatasaray’dan Real Madrid’e gitti, değil mi? Peki eski antrenörü Fatih Terim ona telefon açıp: ‘Gel de bizim için bir maç oyna.’ derse nasıl bir cevap vermeli? ‘Hocam, size saygı duyuyorum; ama artık sen benim efendim değilsin, sözünü dinlemek zorunda değilim. Yeni bir patronum var artık!’

Ya da askerliğini bitirdiğin gün. Artık tezkereni alıp, sivil kıyafetler giydin ve askerlikten ayrılıyorsun. Artık bir sivilsin. O zaman başçavuş seni görüyor: ‘Asker dur! Hazır ol! Nereye gidiyorsun? Hemen elli tane şınav çek!’ Bırak bağırsın, artık

ona itaat etmek zorunda değilsin! ‘Bana emredemezsin. Bana sınav çektiremezsin.’

Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı. Bunun için dayanın. Bir daha kölelik boyunduruğuna girmeyin.

Gal 5.1

Evime yakın bir duvar yazısı var; ‘En ümitsiz kölelik kendini özgür sandığındır.’ Ben katılmıyorum. En ümitsiz kölelik kendini köle sandığındır. Birçok imanlı hala kendilerinin günahın emrinde olduğunu sanıyor; ama değiller.

Sizi özgür kılacağım (kefaret)

Ne yazık ki Türkçe’de bunun için net bir kelime yoktur.

Eski Antlaşma’da ‘Fidyeye vererek kurtarmak’ kelimesi, anlamı en güzel ve çok önemli olan kelimelerden biridir. Dikkatimizi çeken iki nokta var.

Birincisi ‘Bedelini verip geri almak’. Mesela arabamı yanlış yere park edersem, zabıta gelip onu alır. Onu geri almak için ne yapmalıyım? Belli bir ücret ödediğimde onu geri alabilirim. Fidyeye. Kefaret.

İkincisi, o fidye ödeyen kişi kim olmalıydı? Yahudi kültüründe en yakın akrabanın bir sorumluluğu vardı. Mesela eğer zora düştüğümde arsalarımın birini satmak zorunda kalırsam, o arsa ailemizde kalsın diye en yakın akrabam onu geri almak zorundaydı. Türkiye’nin güney doğusunda da, buna benzeyen

bir gelenek vardır: İki kardeşten biri öldüğünde sağ kalan kardeş, geleneklere göre ölen kardeşin eşiyle evleniyor ve kardeşinin çocuklarına baba gibi sahip çıkıyor.

Bir sorumluluk, bir yükümlülük vardı; ağabeylik gibi. Aile namusu lekelenince ağabey namusu geri kazanmakla yükümlüdür. O damgayı, o ayıbı silmekle yükümlüdür. Cenazede en yakın akrabasının belli bir sorumluluğu vardır. Anne baba yaşlanınca çocukları onlara bakmak zorundalar.

Bunu kaçırmayalım. Tanrı burada kendini insanlığın en yakın akrabası olarak tanımladı. Bunu yapmak zorunda değildi. ‘Siz günahın köleleri misiniz? Geçmiş olsun. Bana ne? Benim umurumda değil.’ diyebilirdi. Her koyun kendi bacağından asılır. Ne ekersen onu biçersin.

Fakat Tanrı böyle yapmadı. Uzakta durmadı. Tanrı kendini bizi geri almaya mecbur hissetti. En yakın akrabasının yükümlüğünü üstlendi ve İsa Mesih, ağabeyimiz olarak geldi, çarmıhta ölecek kefaretimizi ödedi, cezamızı çekti. Canıyla bu bedeli ödedi. Daha büyük bir ağabeylik olabilir miydi? Utancımızı ilk ve son olarak sildi. Artık Babamızın huzuruna lekesiz, utanmadan çıkabiliriz.

Bundan sonraki vaatler

Sizi kendi halkım yapacak ve Tanrınız olacağım. O zaman sizi Mısırlılar'ın boyunduruğundan çıkararak Tanrınız RAB'bin ben olduğumu bileceksiniz.

*Sizi İbrahim'e, İshak'a ve Yakup'a vereceğime
ant içtiğim topraklara götüreceğim. Orayı size
mülk olarak vereceğim. Ben RAB'bim."*

Çıkış 6.7-8

Sizi kendi halkım yapacağım. Tanrı'nın kullandığı kelime 'Gelin seçmek' ten türemiş. Bir eşi nasıl seçiyorsun? Özenle, sevgiyle...

Bir delikanlı bir kızı nasıl ikna ediyor? Vaatte bulunuyor. Aynı şekilde Tanrı burada bu halka söz kesiyor: 'Sizi kurtarmakla kalmayıp kendime çekeceğim, sizinle bir antlaşma yapacağım, size belli şeyler vereceğim, sizi bir yere götüreceğim.'

Yani kurtarmak sadece bir şeyden kurtarmak değil, başka bir şey için kurtarmak demektir.

İsa Mesih Kurtarıcımızdır

Tanrı kendini 'Kurtarıcı' olarak tanımladığı için, İsa Mesih Tanrı'yı yansıtmak üzere, görünmez olanı görünür hale getirmek üzere, bedensiz olan Tanrı'yı bedenleştirmek üzere geldiğinde, kendini kurtarıcı olarak tanıttı. 'Beni gören Baba'yı görmüş olur' diye ilan etti.

Rabb'in bir meleği rüyada Yusuf'a görünerek şöyle dedi:

*Meryem bir oğul doğuracak. Adını İsa
koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından O
kurtaracak.*

Mat 1.21

Aramice’de ismi Yeşua; ‘Yehova kurtarır’ anlamına gelen ismi Grekçe’de ‘İsus’a, Arapça’da ve Türkçe’de ‘İsa’ya dönüşür; ‘Yehova kurtarır; Tanrı kurtarır’ anlamına gelir. İsa Mesih her şeyden önce bir kurtarıcıdır. İnsanoğlunu kurtarmaya geldi. Tanrı’nın 1500 sene önce Musa’ya verdiği sözü tam anlamıyla yerine getirmeye geldi. Peki Yahve mi kurtarır yoksa İsa mı? Yahve eşittir İsa.

Bu ayette İsa’nın halkı konuşulur; ama Tanrı dedi ki: ‘Benim halkım olacaksınız.’ Peki halk Yahve’nin mi yoksa İsa’nın mı? Yahve eşittir İsa.

Bütün İsrail halkı Eski Antlaşma’daki olayları gerçekten yaşadılar, hikaye değil, gerçek tarih. Aynı zamanda Tanrı onlarda çalışarak, onlar aracılığıyla bize bir örnek, bir simge, bir belirti sundu. Tanrı nasıl onları kölelikten kurtarıp bir halk yaptıysa ve onlara bir gelecek, bir umut verdiyse, İsa Mesih’teki kurtuluş da bizim için ruhen yerine gelir.

Nitekim İnsanoğlu, kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi.

Luk 19:10

Türkiye'nin en başarılı derneği ‘AKUT - Arama Kurtarma Derneği’dir. Ne yapıyorlar? Bir felaket olduktan sonra ya da biri kaybolunca o kişiyi bulana kadar arıyorlar ve kurtarıyorlar. İsa Mesih de öyledir.

"Siz ne dersiniz? Bir adamın yüz koyunu olsa ve bunlardan biri yolunu şaşırırsa, doksan dokuzunu dağlarda bırakıp yolunu şaşırana aramaya gitmez mi?"

Size doğrusunu söyleyeyim, eğer onu bulursa, yolunu şaşırmamış doksan dokuz koyun için sevindiğinden daha çok onun için sevinir.

Bunun gibi, göklerdeki Babanız da bu küçüklerden hiçbirinin kaybolmasını istemez."

Mat 18.12-14

İsa Mesih kendini, arayan ve kurtaran olarak tanıttı.

Peki ya günümüzde?

Tanrı Musa'ya kendini bir kurtarıcı olarak tanıttı.

İsa Mesih kendini bir kurtarıcı olarak tanıttı.

Günümüzde Kutsal Ruh ne yapıyor? Kilise bedeni aracılığıyla kaybolanı arayıp kurtarıyor.

Size şifa veren Rab Benim

Musa İsraililer'i Kızıldeniz'in ötesine çıkardı. şur Çölü'ne girdiler. Çölde üç gün yol aldılarsa da su bulamadılar.

Mara'ya vardılar. Ama Mara'nın suyunu içemediler, çünkü su acıydı. Bu yüzden oraya Mara adı verildi.

Halk, "Ne içeceğiz?" diye Musa'ya yakınmaya başladı.

Musa RAB'be yakardı. RAB ona bir ağaç parçası gösterdi. Musa onu suya atınca sular tatlı oldu. Orada RAB onlar için bir kural ve ilke koydu, hepsini sınadı.

"Ben, Tanrınız RAB'bin sözünü dikkatle dinler, gözümde doğru olanı yapar, buyruklarına kulak verir, bütün kurallarına uyarsanız, Mısırlılar'a verdiğim hastalıkların hiçbirini size vermeyeceğim" dedi, "Çünkü size şifa veren RAB benim."

Sonra Elim'e gittiler. Orada on iki su kaynağı, yetmiş hurma ağacı vardı. Su kıyısında konakladılar.

Mısır'dan Çıkış 15.22-27

Tanrı'nın halkı Mısır'dan, kölelikten çıkarıldılar. Kızıl Deniz'den geçtiler. Sular mucizevi bir şekilde açıldı ve sağlam denizin doğu kıyısına geçtiler. Kurtuldular ve vaftiz oldular. Şimdi Rab'bi övüyorlar, Meryem tefini eline alarak dans ediyor, artık her şeyin güllük gülistanlık olacağını zannediyorlar. Vaat edilen ülkeye gideriz! Tanrı bizden yana; fakat bir şeyi unutuyorlar; çölden geçmeleri gerekecek.

Musa onları zorla çıkarıyor ve çöle giriyorlar. Hala dans etmekte. Birinci gün sona eriyor, yatıyorlar. Sabahleyin kalkıp çocuklar: 'Anne susadım' diye şikayet etmeye başlıyor. 'Al yavrum en son iki damlamız , Rab sağlayacak'. İkinci gün sona eriyor. Ortada su yok. Bir iki genç hala dans etmekte; ama daha az...üçüncü gün ortada su yok. Herkes susamış ve sessiz sedasız. Akşamüstü izciler su buluyorlar, haber ağızdan ağıza dolaşılıyor; Rab Sağladı! Meryem tefini alıyor. 'Tanrımız ne yüce! Hamdolsun!'

Ama şimdi yeni bir haber ağızdan ağza dolaşılıyor; su içilmezmiş. Acıymış. Tam bir hayal kırıklığına uğruyorlar. Öleceğiz. Kesin. Hayallerimiz suya düştü, keşke su olsaydı! Musa'ya yakınmaya başlıyorlar. Eeee, büyük peygamber! Şimdi ne yapacaksın? Bak anneannem hasta. Su lazım ona. Yoksa ölür.

Musa gidiyor, acı suyun kıyısında durup dua ediyor: 'Ya Rab, vaat ettin. Sözüne sadıksın. Halkını vaat edilen ülkeye götüreceğini söyledin. Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum; ama sen bilirsin. Kurtar ya Rab. Bildir ya Rab. Bir mucize yarat'.

‘O ne? Bir ağaç mı? O da nereden çıktı şimdi? Onu mu gösteriyorsun bana? Ne yapayım? Ağaca mı yaklaşayım? Tamam. Şimdi? Ağacı alıp suya mı atacağım? Emin misin Rab?’

İsraililer bakıyor... galiba Musa susuzluktan çıldırmış! Akli başında değil.

‘Tamam attım. Şimdi ne yapayım Rab? Suyu mu içeyim? OK. İçtim. Tatlı! Suyu içilebilir hale getirdin!’

‘Evet ve seninle konuşmak istiyorum. Eğer imanla yürüyecekseniz, sözümü dinleyecekseniz, sizi çok özel bir halk yapacağım. Mısırlılar’dan tamamen farklı olursunuz; çünkü size şifa veren Rab Benim.

Haber ağızdan ağza dolaştı; su tatlı, artık içebiliriz!

Ertesi gün Elim’e gidip konakladılar. Orada 12 su kaynağı vardı; her oymak için bir tane.

Hayal kırıklığının üstesinden nasıl gelebiliriz?

Bu hikayenin ana konusu hayal kırıklığıdır.

Hayal kırıklığı yanlış beklentilerden kaynaklanır. İsraililer hemen vaat edilen ülkeye gideceklerini düşündüler; ama yanılıyorlardı.

Aynı şekilde bazen ‘Rab’be geldim. Vaftiz oldum. Artık her şey güllük gülistanlık olacak’ diye düşünenler olur. Zengin olacağım. Mutlu olacağım. Amerikalı bir kızla evleneceğim.

Hiç hasta olmayacağım. Her gün baklava yiyeceğim; ama hiç şişmanlamayacağım.’

Aldanmayın! Cennete doğru gidiyoruz; ama yolun zor olacağı kesin. İsa: ‘Dünyada sıkıntınız olacak; ama cesur olun, ben dünyayı yendim’ demedi mi? Yol zor olacak, buna yürekleriniz razı olsun; fakat Rab bizimledir ve bizi terk etmeyecek, yüzüstü bırakmayacak, sağlayacak, şifa verecek ve bizi teselli edecek.

Rabbimiz İsa da vaftiz olduktan sonra çöle gidip sınıandı.

Hayal kırıklığına her uğradığında yaralanırsın. İyi olduğunu sanıyorsun; ama iyi değilsin. Yüzeysel olarak idare edebilirsin; ama gerçek şu ki, yaralandın. Zehirli bir okla vuruldun ve yarana bakmazsan yaran iltihap kapacak.

Diyelim ki evliliğin beklediğin gibi olmadı. Reddedildin. Hasta oldun. İşten kovuldun. Aile sıkıntılarının var. Dua ettin; ama şifa almadın. Maddi sıkıntılarının var.

Burada iki çeşit yara olur: Birincisi; başka bir kişi yüzünden hayal kırıklığına uğradıysan, o kişi seni yaralamıştır. Acıyı durdurmak için sadece bir seçenek var; o kişiyi affetmek. O kişiyi affedince o oku etinden çıkarmış olursun. Normalde biz kin besleyerek öteki kişiye acı çektirdiğimizi düşünüyoruz; ama aslında acı çeken biziz. ‘Affetmek; bir tutsağı özgürleştirmek ve o tutsağın kendin olduğunu öğrenmek.’ demektir.

İkinci yara; artık Tanrı’ya daha az güvenmeye başlıyorsun. Dua ettim ve olmadı. İmanım birazcık azaldı. Şeytan fısıldıyor:

‘Baksana, O’na güvenemezsin. Seni susuz bıraktı. Tanrın düşündüğün gibi iyi bir Tanrı değildir.’

Bazı futbolcular, topu kaybedince yere düşerler, faul derler, oyunculuk yaparlar. Profesyonel topçular ne yaparlar? Hemen ayağa kalkıp topu kovalarlar, topu geri kazanırlar. Biz de onlar gibi olalım arkadaşlar. Hayal kırıklığına uğrayınca hemen ayağa kalk, Tanrı’nın peşinden koş, imanın geri kazan.

Hayal kırıklığına uğrayınca, Rab’be yakarın. Halk Musa’ya yakındı. Musa Rab’be yakardı. Birine sordum: ‘Peki bu sorunla ilgili dua ettin, değil mi?’ ‘Hayır.’ dedi. ‘Küstüm Tanrı’ya.’ Tamam da, durumu değiştirebilen tek bir kişi var ve ona mı küstün? Hastayım, durumumu iyileştirebilecek tek bir doktor var; ama onunla konuşmuyorum. Ne yapacağım peki? Öleceğim. Fark etmez; ama o herifle asla konuşmam!

Musa ise, dua etti: ‘Rab, vaat ettin. Bizim için sağlayacağımı söyledin. Sözüne inanıyorum. Şifa vereceğini söyledin. Bekliyorum ya Rab.’ Rab’be yakardı.

Hayal kırıklığında Rab kendini gösterdi. Birinci bölümümüzde Musa korkuyordu, saklanıyordu ve Tanrı ona göründü. İkinci bölümümüzde halk çaresiz, umutsuz bir durumdayken Tanrı onlara göründü. Bu bölümde halk çöldeyken, dibe vurunca, Rab onlarla konuşuyor.

Musa Firavunun sarayında oturduğu zaman Rab’bin sesini duymadı; ancak dibe vurduğu zaman Rab’le görüştü. Eğer hayal kırıklığına uğradıysan, hazır ol; Tanrı kendini sana harika bir şekilde tanıtmak üzeredir.

Tanrı hem durumu hem de senin hayal kırıklığını iyileştirmek istiyor. Tanrı suyu acılıktan tatlılığa dönüştürdü. Mucizevi bir şekilde! Aynı şekilde senin için durumu değiştirmek istiyor ve senin yararı iyileştirmek istiyor.

İman

İman sayesinde başkalarının göremediklerini görebiliriz. Rab ona bir ağacı gösterdi. Gözlerini açtı ve daha önce göremediği bir seçenek dikkatini çekti.

İman; ‘Tanrı’nın sözünü dinle ve itaat et.’ demektir. Başkalarına deli gibi görünürsün. Biz 21 yaşındayken nişanlandık ve 22 yaşındayken evlendik. Tabii ki kilise önderlerinin ve arkadaşlarımızın onayını, bilgeliğini istedik ve aldık; ama kilise dışındaki çevremize göre manyaktık! Biz ne yapıyorduk? Tanrı’ya bakıyorduk. Dua ediyorduk. Onun sesini dinliyorduk.

Devam edebilirim. Dört çocuğa sahip olma kararı. Türkiye’ye gelme kararı. Anlayamayanlar vardır, hem de çok; ama onlar acı suya bakıyorlar. Biz başka birine bakıyoruz. Onların göremedikleri bir şeyi görüyoruz. Onların duyamadıkları bir sesi dinliyoruz.

Gözle görülene değil, imana dayanarak yaşarız.

2.Kor 5.7

Halk

Tanrı, halkını oluşturmaktadır. İmanla yürümek sadece kişisel bir şey olmasın, toplumsal olsun. Beraber bir yolculuğa çıkıyoruz. Tanrı beni kurtardı, seni kurtardı ve bizi bir aile, bir halk, bir topluluk yapmaktadır. Hep beraber İsa'yı izliyoruz ve bu yolun bizi nereye götüreceğini bilmiyoruz; fakat Rab bize belli vaatler verdi. Mesela 'Ücra bir köşede yapılmış küçük bir şey olmayacak.' Rab bu kilisenin etkili ve merkezi olacağını söyledi.

O vaadi hafife almıyoruz. O yüzden Eylül 2012'de sadece 5 aile olarak (10 yetişkin ve 14 çocuk) bu binayı tuttuk, pahalı olmasına rağmen, paranın nereden geleceğini bilmememize rağmen; çünkü Rab'be güveniyoruz ve bir kilise olarak hep öyle olacağız. Birlikte imanla yürümek; çünkü Rab bizi belli bir yere götürüyor. Böyle bir algıya sahip olalım!

Çevremizden farklı olacağız. Neden? Çünkü Tanrı bizimledir! Burada Rab diyor ki: 'Mısırlılar'ın akıbetine uğramayacaksınız.' Etraftaki insanlar hep parayla ilgili endişelenirler. Bizse hiç endişelenmeyeceğiz; çünkü eğer O'na güvenirse Rab bütün ihtiyaçlarımızı sağlayacak.

RAB insana sağlam adım attırır, insanın yolundan hoşnut olursa.

Düşse bile yıkılmaz insan; çünkü elinden tutan RAB'dir.

*Gençtim, ömrüm tükendi, Ama hiç görmedim
doğru insanın terk edildiğini, Soyunun ekmek
dilendiğini.*

Mez 37.23-25

Etraftaki insanların evlilikleri sağlam olmasa da kilisedeki evlilikler sağlam olsun. Aile yaşamı sağlam olsun. Neden? Özel miyiz? Zayıf değil miyiz? Hayır, biz Tanrı'nın sözüne göre yaşarız.

*Ey kadınlar, Rab'be bağımlı olduğunuz gibi,
kocalarınıza bağımlı olun.*

*Ey kocalar, Mesih kiliseyi nasıl sevip onun
uğruna kendini feda ettiyse, siz de karılarınızı
öyle sevin.*

Ef 5.22,25

Nasıl? Feda ederek. Sonsuza kadar severek. Hizmet ederek. Önderlik ederek. Vefalı olarak.

Manyak mısın sen? Kılıbık mısın sen? Yok canım, sadece O'na bakıyorum ve kopya çekiyorum.

Arkadaşlar, dünyanın gözünde deli gibi görünebilirsin; fakat bu kitaba güvenirsen, onu takip edersen, en sonunda haklı çıkacaksın. Hayatındaki mucizeyi görecekler ve soracaklar: 'Bunu nasıl başardın?'

Size şifa veren Rab Benim

Şifa imana bağlıdır. Bu kaçınılmaz. Bu ayetlere göre şifa koşullu. Peki koşul nedir? İman.

Tanrı kendini şifa veren bir Tanrı olarak, önceki zaferle ve coşkuyla dolu bölümde değil, bu hayal kırıklığı hikayesinde gösterdi. Bazı kişiler için şifa daha çok bağırarak, zaferle ilgilidir; fakat bu hikayeye göre şifa daha çok Tanrı'nın şefkatiyle, merhametiyle ilgilidir. Hem sizin durumunuzu hem de sizin hayal kırıklığınızı iyileştirmek istiyor.

Tanrı kendini şifa veren bir Tanrı olarak tanıttı. Bu kelime kaçınılmazdır. Mecaz değildir. 'Hastaları iyileştiren kişi; şifacı. Ben sizin şifacınızım.' Bu bizden kaynaklanmadı. Keşke Tanrı bir şifacı olsa! Kendini bir şifacı olarak tanıttı. O zaman demek ki onu öyle tanımalıyız. Bunu hafife almayalım.

İsa Mesih gelince, Tanrı'yı yansıtmak için ne yaptı? Hastaları iyileştirdi. Bu da kaçınılmazdır. Dört Müjde'nin yüzde 25'i gerçek şifa hikayelerinden ibarettir. Kutsal Ruh kilisede Tanrı'yı halen bir şifacı olarak tanıtmaktadır; çünkü İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır (İbr 13.8). Tanrımız bugün bile hastaları iyileştiren bir Tanrı'dır!

Kıskanç bir Tanrı'yım

Tanrı şöyle konuştu:

*"Seni Mısır'dan, köle olduğun ülkeden çıkararak
Tanrının RAB benim.*

"Benden başka tanrının olmayacak.

*"Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda
yeryüzünde ya da yer altındaki sulara yaşayan
herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın.*

Mısır'dan Çıkış 20.1-4

Bir varmış bir yokmuş, kör bir çocuk varmış. Çocuğun tek bir arzusu varmış; filin nasıl bir hayvan olduğunu anlamak. Günün birinde arkadaşları çocuğu filin bulunduğu yere götürmüşler. Orada kör çocukla dev fil yüz yüze gelmişler.

Çocuk ilk önce filin bacağına dokunmuş; 'Haa, fil bir ağaca benziyor; güçlü ve sağlam.'

Sonra çocuk filin kulağını ellemiş; 'Haa, fil büyük bir yaprağa benziyor; pürüzsüz.'

Sonra çocuk filin dişini ellemiş; 'Oha, fil sert, soğuk ve keskin. Korkmam mı gerekiyor?'

En sonunda fil hortumunu çocuğa uzatmış; 'Haa, fil duyarlı, canlı ve yumuşak.' demiş.

Biz de Tanrı'nın kim olduğunu, nasıl bir Tanrı olduğunu mantığımızla kavrayamıyoruz. Tanrı şöyle ya da Tanrı böyle diyenler olur; ama Tanrı sadece ve sadece kendini vahiy yoluyla bize açıklar. Tanrı büyük olduğu için bir anda olmuyor – ha çözmüşüm – Tanrı şöyledir: Mısır'dan Çıkış bölümünde Tanrı kendi özelliklerini, aşamalı bir şekilde halkına anlatıyor. Musa'ya 7 defa görünerek, yeni bir adla, yeni bir özelliklerle açıklıyor kendini.

Şu ana kadar Tanrı kendini 'Ben Benim' olarak, 'Kurtarıcı' olarak ve 'Şifacı' olarak tanıttı. Şimdi filin dişine geldik; yani büyük resmi bilmeden bugünkü niteliği kabul etmek bize oldukça zor gelir. Tersine, büyük resmi bildikçe, filin dişinin korunmamız için faydalı olduğunu öğrenmiş olacağız.

Kıskanç

İlk bakışta bu kıskanç sözcüğü bize olumsuz bir şeyi anımsatıyor. Tanrı'nın pireyi deve yapan, kılı kırk yaran, hırslı bir Tanrı olduğunu düşünebilirsin. Zaten 'kıskanç' kelimesi normalde bunu çağrıştırıyor. Normalde kıskançlık bir zayıflık, bir kusur ve Tanrı'ya asla yakışmayan bir özellik; ama şu ana kadar Tanrı'yla ilgili neler öğrendik? Tanrı insanları seviyor. Onları kurtarmak ve kendi halkı yapmak istiyor. Kendi adına ant içerek, vaat edilen ülkeye götürüleceklerine dair onlara vaatte bulundu. Onlarla bir antlaşma yaptı. Peki, o bağlamda söz konusu bu kıskançlık acaba ne anlama gelebilir?

Tanrı'nın kıskançlığı bencillikten ya da güvensizlikten kaynaklanmaz. Tanrı'nın kıskançlığı bize dönük, iyiliğimiz içindir.

İki örnek vereyim. Birincisi baba kıskançlığı olsun. 'Kızıma dokunursan kulaklarını çekerim evladım. Onun zarar görmesine izin vermem.'

İkinci örnek koca kıskançlığıdır. 'Eşime yan bakarsan gözlerini oyarım.' Bu kıskançlık bir zayıflık mı? Hayır, sahip olma duygusundan kaynaklanır. Evlilikte münhasırlık olması şart. Yoksa evlilik olmaz.

Bu kıskançlıkta söz konusu olan şey sevgi, korunma, kollama ve onur. Doğru olan şey, birbirimize aidiz, birbirimize söz verdik, birbirimizi seviyoruz.

Tanrı kendini, halkına hem baba hem de koca olan birine benzetti. Onun için kıskançlık uygundur. Abes kaçmaz. Hem onların iyiliği için hem de kendi onuru için (gururu değil, doğru ve kutsal onuru söz konusu) halkının sadece kendisine tapmasını istiyor. Sadece O'na hizmet edecekler. Sadece O'na bağımlı olacaklar.

Putlar – Yalancı Dolma

Tanrı: 'Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksınız.' diye buyurdu.

Tarih boyunca Tanrı'nın yüceliğine gölge düşüren, Onunla rekabet eden yalancı ilahlar vardır. Bizim ilgimizi çekmek için,

canlarımızı kazanmak için Tanrı'yla mücadeleye giren,
çekişerek yarışan, sahte ilahlar. Yalancı kurtarıcılar.

Yalancı dolma nedir? Dolma gibi görünen; fakat içinde en
önemli malzemesi (yani et) eksik olan bir yemek. İlk defa
yediğimde, bana bir şey vaat ediyordu: 'Beni yersen seni
doyuracağım.' diye; fakat yiyince doymadım. Yalancı!
Sahtekar! Üçkağıtçı!

Alişan'a göre

Yalan oldu, yalan oldu
Dilin bana tuzak oldu
Beni yaktın yıktın zalim
Her şeyimdin, elin oldun

Aynı şekilde tarih boyunca yalancı ilahlar vardır. 'Bana
taparsan, ardımdan koşarsan, bana var gücünle ve bütün
kaynaklarınla hizmet edersen, seni mutlu ve tatmin edeceğim,
hayatını değiştireceğim, seni sıradanlığından kurtaracağım,
içindeki boşluğu dolduracağım.' diye vaat ediyorlar; ama
yalancılar!

İki örnek vereceğim. Aslında şunu yapmanızı istiyorum:
Hepimiz kendimizle yüzleşerek bunları sorgulamalıyız...
Benim dergimin kapağındaki resim nedir? Benim putlarım
nelerdir?

Zengin olmak

İsa Mesih gelince en çok neyi öğretti, tahmin edebilir misiniz? Cennetten, cehennemden, imandan ve duadan ziyade, İsa Mesih parayla ilgili şeyleri öğretti. Neden?

Çünkü para her gün kullandığımız bir şey; çünkü zengin olma isteği büyük bir yalancı dolma.

Ve İsa'ya göre,

"Hiçbir uşak iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı'ya, hem paraya kulluk edemezsiniz."

Luk 16:13

Pavlus Timoteos'u Efes'e gönderdi. Efes o zamanlarda dünyadaki en zengin, en meşhur ve en büyük şehirlerden biriydi. İstanbul gibi. Timoteos ise Konya'ya yakın küçük bir kasabadan geldi ve Efes'teki bayağı kalabalık olan kiliseye önder olarak atandı.

Pavlus Timoteos'a bir mektup yolladı ve o mektupta Timoteos'un kiliseye bir kaç şeyi öğretmesini istedi. Timoteos'un o andaki ruh halini anlayabilirim. Mektubu eline alarak, çekinerek, kilise cemaatine okumaya başladı:

Oysa eldekiyle yetinerek Tanrı yolunda yürümek büyük kazançtır.

Çünkü dünyaya ne bir şey getirdik, ne de ondan bir şey götürebiliriz.

Yiyeceğimiz, giyeceğimiz varsa bunlarla yetiniriz.

Zengin olmak isteyenler ayartılıp tuzağa düşerler, insanı çöküşe ve yıkıma götüren birçok saçma ve zararlı arzulara kapılırlar.

Çünkü her türlü kötülüğün bir kökü de para sevgisidir. Kimileri zengin olma hevesiyle imandan saptular, kendi kendilerine çok acı çektirdiler.

1. Tim 6.6-10

Zenginlik bir tuzak, bizi yoldan saptırır, pırl pırl görünüyor, mutluluk, sağlık vaat ediyor; ama yalancı!

Para sevgisi bir kök; ondan her türlü kötülük çıkıp filizlenir; açgözlülük, cimrilik, bencillik, stres, işkoliklik, vergi ödememe, elemanların haklarını gasp etme...

Para kötü değildir. Para bir araç, bir kap. İyilik ya da kötülük için kullanılabilir; ama para bir put, bir ilah olunca tehlikeli. 'Eğer biraz daha kazanırsan daha mutlu olursun, köşeyi dönersin.' İmanla paraya tapmaya başladıysan, dikkat et!

İmanlılar bile buna yatkındır. Yani, İsa'ya tapıyorlar; ama bir yanda para sevgisi hala vardır. Ben bunu defalarca gördüm. Örneğin, tanıdığım bir delikanlı bizimle İstanbul'a gelecekti. Dedi ki: 'Tanrı benim sizinle gelmemi istiyor.' Rüyasında

görmüş; fakat adam terfi etti ve o fırsatı kaçırmak istemedi.
Gelmedi! İki efendiye kulluk edemezsin.

Kendi kendilerine çok acı çektirdiler. Buradaki mesele aslında Tanrı'nın sevgisidir. Paraya hizmet edersen acı çekeceksin. Tanrı seni ondan korumak istiyor, uyarıyor. Biz onun tehlikeli olduğunu göremeyebiliriz; fakat Tanrı bunun bir tuzak olduğunu görüyor ve uyarıyor :‘Tuzak! Yanaşma!’

*Şimdiki çağda zengin olanlara
gururlanmamalarını, gelip geçici zenginliğe
umut bağlamamalarını buyur. Zevk almamız için
bize her şeyi bol bol veren Tanrı'ya umut
bağlasınlar.*

*İyilik yapmalarını, iyilikten yana zengin, eli açık
ve paylaşmaya istekli olmalarını buyur.*

*Böylelikle gerçek yaşama kavuşmak üzere
gelecek için kendilerine sağlam temel olacak bir
hazine biriktirmiş olurlar.*

1.Tim 6.17-19

O zaman para sevgisine karşı koymak için ne yapmamız gerekiyor?

Sonsuz bir bakış açısına sahip olalım. Bu hayat yakında tükenecek ve zenginliğini yanında bulunduramazsın.

Umudunu zenginliğe bağlama; çünkü güvenilmez. Yunus 2.8
Değersiz putlara sıkıca sarılanlar, lütuftan mahrum olurlar.

Yani, bu puta sıkı sıkı tutunarak lütuftan mahrum olurum.
Gerçek can simidinden mahrum olurlar.

Var olan kaynaklarını iyilik için kullan. Eli açık ol. Temelde imanlılar tarih boyunca yerel kiliseye ondalık veriyorlar. Böylelikle Tanrı'ya olan güvenimizi ispat etmiş oluyoruz. Biz önderler olarak bilmiyoruz . Biz bağış kutusunu destek almak için değil, öğrenciler yetiştirmek için dolaştırıyoruz. Eski bir vaiz: 'Para elime geçince, beni yakmadan onu hemen veririm' demiş.

Paramızı Tanrı'ya verdiğimiz zaman yatırım yapmış oluruz, bir hazine biriktirmiş oluruz; fakat parasal bir yatırım değil; ruhsal, daha kalıcı bir hazine olur!

İkinci örnek – Kabul Görme hevesi

Adem ile Havva bahçedeyken ilişkisel açıdan memnundular.
Hem Tanrı'yla olan ilişkileri hem aralarındaki bağ tamdı.

Adem de karısı da çıplaktılar, henüz utanç nedir bilmiyorlardı.

Yar 2:25

İkisi de oldukları gibi kabul gördüler.

Tanrı'ya karşı günah işlediklerinde utanç da o zaman dünyaya girdi.

Adem, "Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim" dedi.

Artık hepimizde derin ve köklü bir utanç vardır. Benim gerçekten nasıl bir kişi olduğumu bilseydin... Başkalarının kabulünü kazanmak için çabalamaya yatkınız. Bu bize bir put olarak sunuluyor. Yeter ki saygınlık göreyim. Yeter ki seveyim, yeter ki popüler olayım. Popüler değil de, biri beni sevsin... o zaman memnun olurum, tatmin olurum.

Dergimizin kapağında şu resim var: Ben ve etrafımda bana hak ettiğim saygıyı verenler ya da beni kabul eden bir çevre, beni seven bir eş... Bu olunca mutlu olacağımızı söylüyoruz kendimize.... Ayrıca başkalarının beğenisini kazanmak için elimizden gelen her şeyi yaparız. Bizi kurtaracakmış gibi, bizlere mutluluk verecekmiş gibi.

- Son moda giyinme
- Son model araba alma hevesi
- Amber Heard gibi kıvrımlara sahip olma hırsı
- Çünkü o zaman sevilleceğim

Bir şeyi belirtmek istiyorum. İçimizdeki kabul görme tahriki, arzusu kötü bir şey değildir; fakat 'Kabul görürsen mutlu olursun.' diyen, yalancı bir puttur. Bazı kişiler bu puta taparak paralarını son kuruşuna kadar harcıyorlar, bütün duygusal kaynaklarını sarf ediyorlar; ama boşuna.

Bazen çok zarar görüyorlar. Londra'da iki sene önce bir belgesel izledim; 17 yaşındaki bir kız 2 sene içinde 50 farklı adamla yatağa girdi; çünkü sevilme istiyordu. Tabii ki bizde o

kadar ciddi olmayabilir!... Ama sen kabul edilmek için ne kadar gayret gösteriyorsun?

Hava atarak, ahkam keserek, yalan söyleyerek daha iyi gözükmeye çalışırız. Başkalarıyla ilgili dedikodu yaparız; çünkü onları alçaltarak kendimizi yükseltiriz. Sanki onur için, benimsenmek için rekabet varmış gibi. Kararsızlık bile aynı kökten kaynaklanır. Büyük bir karar vermeye sıra gelince 'Bunu yaparsam annem bana kızar; şunu yaparsam çevrem beni anlamaz...' Herkesi hoşnut etme hevesiyle iki seçenek arasında kaldım; çünkü ne olur beni reddetmesinler!

Arkadaşlar, müjde şudur: Baban Tanrı seni İsa Mesih'te tamamen, koşulsuz, olduğun gibi kabul eder. 'İşte sevgili çocuğum. Senden hoşnudum' der.

İsa Mesih'te bu kıskançlık var mıydı?

Yahudiler'in Fısıh Bayramı yakındı. İsa da Yerusəlim'e gitti.

Tapınağın avlusunda sığır, koyun ve güvercin satanları, orada oturmuş para bozanları gördü.

İpten bir kamçı yaparak hepsini koyunlar ve sığırlarla birlikte tapınaktan kovdu, para bozanların paralarını döküp masalarını devirdi.

Güvercin satanlara, "Bunları buradan kaldırın, Babam'ın evini pazar yerine çevirmeyin!" dedi.

Öğrencileri, "Evin için gösterdiğim gayret beni yiyip bitirecek" diye yazılmış olan sözü hatırladılar.

Yuh 2.13-17

Buradaki ‘gayret’ sözcüğü, hararet, ateşlilik ya da kıskanç olarak çevrilebilir. ‘Evime olan, halkıma duyduğum sevgi o kadar aşırı ki, dayanamıyorum artık!’ Tanrı eyleme geçti, araya girdi, bir şeyler yapmak zorundaydı.

Peki ya Kutsal Ruh?

Ey vefasızlar, dünyayla dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünyayla dost olmak isteyen, kendini Tanrı'ya düşman eder.

Sizce Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: "Tanrı içimize koyduğu ruhu kıskançlık derecesinde özler."

Yine de bize daha çok lütfeder. Bu nedenle Yazı şöyle diyor: "Tanrı kibirlilere karşıdır, Ama alçakgönüllülere lütfeder."

Yak 4.4-6

Kutsal Ruh Tanrı’da olan bütün özellikleri bulundurur, kıskançlık dahil.

Tanrı’nın kıskanç sevgisi müjdenin temellerindedir.

*Çünkü sevgi ölüm kadar güçlü,
Kıskançlığı mezar kadar katıdır.
Alev alev yanar, Yakıp bitiren ateş gibi.*

Ezgiler 8.6

Ölüm son derecede güçlü, değil mi? Seni çağırınca karşı koyamazsın. Seni tutunca bırakmaz.

İsa Mesih'in bize karşı duyduğu kıskançlık mezardan daha inatçı, daha katıdır. İsa ile mezar burun buruna geldiler. İsa, mezara: 'Halkımı bana ver.' dedi. Mezar: 'Hayatta vermem!' diye karşılık verdi; fakat İsa Mesih ölümü yendi, mezarı yıktı ve halkını düşmanlarının elinden kurtardı. Tanrı'nın bize karşı duyduğu kıskançlık katı olduğu için hamtlar olsun!

İyilikseverim

'Yabancıya haksızlık ve baskı yapmayacaksınız; çünkü siz de Mısır'da yabancıydınız.'

'Dul ve öksüz hakkı yemeyeceksiniz. Yerseniz, bana feryat ettiklerinde onları kesinlikle işitirim. Öfkem alevlenir, sizi kılıçtan geçiririm. Kadınlarınız dul, çocuklarınız öksüz kalır.'

'Halkıma, aranızda yaşayan bir yoksula ödünç para verirseniz, ona tefeci gibi davranmayacaksınız. Üzerine faiz eklemeyeceksiniz.'

'Komşunuzun abasını rehin alırsanız, gün batmadan geri vereceksiniz; çünkü tek örtüsü abasıdır, ancak onunla örtünebilir. Onsuz nasıl yatar? Bana feryat ederse işiteceğim; çünkü ben iyilikseverim.'

Mısır'dan Çıkış 22.21-27

Yabancıların akrabaları, çevreleri, meslektaşları, torpilleri olmadığı için hakları kolayca gasp edilebilir. Yasa dışı göçmenlerin yasal bir hakları olmadığından patronları onları suistimal eder. Tanrı diyor ki: 'Bunu yapmayın; çünkü siz de yabancıydınız. Siz de bu yollardan geçtiniz.' Yani empati yapmalı.

O günlerde toplumun en savunmasız, en mağdur olan kısmı dullar ve öksüzlerdi. Tanrı diyor ki: ‘Onların hissettiklerini size de hissettirim yoksa.’

İnsanın rehin olarak verebileceği tek şey abasıya, fakirler içinde en fakiri olması gerekirdi.

Tanrı diyor ki: ‘Onlara özel bir hassasiyetle davranacaksınız. Aile gibi davranacaksınız; çünkü aile içinde faizle borç para vermiyorsun.’ Biz hayatımızda akrabalarımızdan bir kere borç aldık ve onlar bizden hiç faiz istemediler. Saçma yani. Ayıp. Aileyiz!

İskenderiyeli Klement (MS 150 yılında doğumlu)

Tanrı hayırseverliğin özgürce, engelsizce akmasını istedi. Faiz alma bu akımı engeller. Tanrı nasıl bize koşulsuzca verdiyse, biz de başkalarına koşulsuzca vermeliyiz.

Çünkü Ben İyilikseverim.

Bu kelime; acıyan, şefkatli, lütufkar, müşfik demektir. Sadece Yahve ile ilgili, 13 kere kullanılan bir sözcüktür.

Tanrı burada kendini halkına beşinci defa tanıtıyor. Nasıl bir Tanrı?

Fakirlerin feryadını duyan, savunmasızların haklarını savunan, yoksullara acıyan, mazlumların, ezilenlerin, hor görülenlerin Tanrısı.

Bütün Kutsal Kitap boyunca bu tanıklık tutarlıdır. Tevrat'ta, Tanrı halkını vaat edilen ülkeye kavuşturmak üzereyken, onlara buna benzeyen birçok emir vermekle, bir ulus olduklarında yoksulların unutulmamasını sağladı.

Mezmurlarda birçok defa Tanrı merhametli bir Tanrı olarak betimlenir.

Var mı Tanrımız RAB gibi, Yücelerde oturan,

Göklerde ve yeryüzünde olanlara bakmak için eğilen?

Düşkününü yerden kaldırır, Yoksulu çöplükten çıkarır;

Soylularla, Halkının soylularıyla birlikte oturtsun diye.

Kısır kadını evde oturtur, Çocuk sahibi mutlu bir anne kılar. RAB'be övgüler sunun!

Mez 113.5-9

Bu mezmurda Tanrı'nın amacının sadece yoksullara bağış vermek olmadığını, onlara lütfederek, durumlarını tamamen değiştirmek olduğunu görüyoruz. Sadece utançlarını örtmek değil, utançlarını onura dönüştürmek istiyor.

Çince bir atasözü var:

Bir adama bir balık verirsen, o adam bir gün balık yer. Adama balık tutmayı öğretirsen, o adam bütün hayatı boyunca balık yer.

Peygamberler de adalet ve merhamet için seslerini yükselttiler.

Amos Peygamber'in kilisemizi ziyaret edeceğini hayal edelim. Amos Ağabey, Eyvallah. Oooo... Ona ne kırmızı halılar sereriz, Bağdat Caddesi'nde var ya! Heyecanlıyız. En hünerli müzisyenlerimizi çağırıyoruz, temizlik yapıyoruz, her şeye çekidüzen veriyoruz, mangallar yakıyoruz ve...

Bakalım ne diyecekmiş...

RAB şöyle diyor: "İğreniyor, tiksiniyorum bayramlarınızdan, Hoşlanmıyorum dinsel toplantılarınızdan.

Yakmalık ve tahıl sunularınızı Bana sunsanız bile kabul etmeyeceğim, besili hayvanlarınızdan sunacağınız esenlik sunularına dönüp bakmayacağım.

Uzak tutun benden ezgilerinizin gürültüsünü, çenklerinizin sesini dinlemeyeceğim.

Bunun yerine adalet su gibi, doğruluk ırmak gibi sürekli aksın.

Amos 5.21-24

Yani iyiliksever olan Tanrı'ya göre eğer fakirlere yardım etmezsek, adalet için mücadele etmezsek, boşu boşuna ilahi söylüyoruz, dua ediyoruz. Hedefi tamamen ıskalıyoruz!

Aynı şekilde Yeşaya Peygamber oruç tutma konusunda bir iki yumuşak söz de ekledi:

Orucunuz kavgayla, çekişmeyle, şiddetli yumruklaşmayla bitiyor. Bugünkü gibi oruç tutmakla sesinizi yükseklerle duyuramazsınız.

İstediğim oruç bu mu sanıyorsunuz? İnsanın isteklerini denetlemesi gereken gün böyle mi olmalı? Kamış gibi baş eğip çul ve kül üzerine mi oturmalı? Siz buna mı oruç, RAB'bi hoşnut eden gün diyorsunuz?

Benim istediğim oruç, haksız yere zincire, boyunduruğa vurulanları salıvermek, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak, her türlü boyunduruğu kırmak değil mi?

Yiyeceğinizi aç olanla paylaşmak değil mi? Barınaksız yoksulları evinize alır, çıplak gördüğünüzü giydirir, yakınlarınızdan yardımınızı esirgemezseniz,

Işığınız tan gibi ağaracak, çabucak şifa bulacaksınız. doğruluğunuz önünüzden gidecek, RAB'bin yüceliği artçınız olacak.

Yeşaya 58.4-8

Tevrat'taki, Mezmurlar'daki ve Peygamberler'deki tanıklık tutarlıdır; Tanrı şefkatli, yoksullara bakıyor. Görevimiz onlara yardım etmektir.

Yasa yetmedi

Şimdi bana soracaksınız: ‘Ama bu bütün dinlerde ortak bir değer. Her dinde yoksullara bakmamız, başış vermemiz emredilir. Her din bu konuda kendimizi suçlu hissettirir. Tamam, şimdi de kendimizi suçlu hissediyoruz. Bugün bir dilenciye yüz lira bile versem, yarın yine kendimi suçlu hissedeceğim. Böyle mi olsun istiyorsun?’

Aslında Eski Antlaşma'daki Yasa'nın işlevi şudur:

- Bize kötü hissettirmek.
- Tanrı'nın nasıl bir Tanrı olduğunu göstermek.
- Standartların ne denli yüksek olduğunu açıklamak.
- Kendi çabamızla O'nu hoşnut etmenin ne kadar imkansız olduğunu,
- Toplumumuzun O'nun standartlarından ne kadar yoksun kaldığını,
- İnsanlığın durumunun ne kadar vahim olduğunu,
- Bir Kurtarıcı'ya ne kadar muhtaç olduğumuzu ispatlamaktır.

Yasa'nın işlevi O'dur. Bizi Kurtarıcı'ya doğru itmek.

Pavlus'a göre;

Yaşam sağlayabilen bir yasa verilseydi, elbette insanlar yasayla aklanırdı.

Gal 3.21

Fakat Yasa bize yaşam sağlamaz. İçimizi değiştiremez. Bize yardım edemez ve bizi aklayamaz. Paklayamaz.

Bu yüzden Kurtarıcı geldi. Bu yüzden kusursuz bir hayat sürdükten sonra çarşıya öldü ve ölümden dirildi. Öyle ki O'nun mükemmel yaşamı bize aktırılsın, sanki biz onu yaşamışız gibi.

İsa Mesih geldiğinde: 'Beni görmüş olan, Babamı görmüş olur.' diye ilan etti. İsa fakir bölgelerde dolaşır şifa ve umut dağıttı. Kalabalıklara acıdı.

Babanız merhametli olduğu gibi, siz de merhametli olun.

Luka 6.36

Öğretilerinde zenginlere de uyarıda bulundu.

"Zengin bir adam vardı. Mor, ince keten giysiler giyer, bolluk içinde her gün eğlenirdi.

Her tarafı yara içinde olan Lazar adında yoksul bir adam bu zengin kapısının önüne bırakılırdı; zengin sofrasından düşen kırıntılarla karnını doyurmaya can atardı. Bir yandan da köpekler gelip onun yaralarını yalardı.

"Bir gün yoksul adam öldü, melekler onu alıp İbrahim'in yanına götürdüler. Sonra zengin adam da öldü ve gömüldü.

Ölüler diyarında ıstırap çeken zengin adam başını kaldırıp uzakta İbrahim'i ve onun yanında Lazar'ı gördü.

'Ey babamız İbrahim, acı bana!' diye seslendi. 'Lazar'ı gönder de parmağının ucunu suya batırıp dilimi serinletsin. Bu alevlerin içinde azap çekiyorum.'

"İbrahim, 'Oğlum' dedi, 'Yaşamın boyunca senin iyilik payını, Lazar'ın da kötülük payını aldığını unutma. Şimdiyse o burada teselli ediliyor, sen de azap çekiyorsun.

Luka 16.19-25

Bu hikayede yoksulun adını biliyoruz; fakat zengin adamın adı eksik. Yani, doğu kültürü olduğu için, İsa Lazar'ı onurlandırıyor; fakat zengin adamı yok sayıyor gibi geliyor. Lazar ne demek? 'Tanrı'nın yardım ettiği kişi.' demektir.

Zengin adamın günahı nedir? Görmemezlikten gelmek. Aldırış etmemek. Yardım etmemek. Aslında sonradan görüyoruz ki Lazar'ın adını biliyor; ama yine de görmemezlikten geliyor.

Zengin adam soyuna ve tabakasına değer verdi; ama boşuna. 'Babamız İbrahim benim toprağım!' O bizden! Bir torpelim olmalı; ama olmadı. Lazar alt tabakadan olduğu için onun

görevinin zenginlere hizmet etmek olduğunu düşündü. Büyük bir yanılğı!

Şunlar yanlış formüllerdir:

Zenginlik = Tanrı'nın bereketi,ya da

Fakirlik = Günah

Tanrı'nın cezası tamamen reddedilir.

Zenginlerin sorumluluğu. Lazar'ın arkadaşları onu her gün zengin adamın kapısına götürdüler. Neden? Çünkü kasabada Lazar'ın hastalığını iyileştirebilecek tek adam O'ydu; ama sorumluluğundan yosun kaldı. 'Örümcek Adam' filiminde 'Büyük güçle birlikte büyük sorumluluk gelir.' denir.

İsa hikayeler anlatarak ne yapmaya çalışıyordu? İçinde bulunduğu kültürün dünya görüşünü değiştirmeye çalışıyordu. Tanrı dünyaya bizden farklı bakıyor! Biz zenginlere değer veriyoruz, yoksulları hiçe sayıyoruz; ama Tanrı tamamen farklı bakıyor. İsa oradaki topluluğun sadece davranışlarını değiştirmek istemedi; yüreklerini de değiştirmek istedi. Dünya görüşlerini değiştirmek istedi.

İsa kendimizi dünya nimetlerinden çekmemizi istemedi, dünyadan elimizi ayağımızı çekmemizi istemedi. Fakir olmamızı istemedi.

Verin, size verilecektir. İyice bastırılmış, silkelenmiş ve taşmış, dolu bir ölçekle kucağınıza boşaltılacak. Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle alacaksınız.

İsa eldekiyle yetindi; ama düğünlere partilere de gitti. Bazı kişiler onu obur ve ayyaş olmakla suçladılar. Zengin kadınlardan destek aldı. Bir seferinde bir kadın çok pahalı bir parfümü getirip İsa'nın başına döktü. Öğrenciler bunu görünce kızdılar; çünkü

'Bu yağ pahalıya satılabilir, parası yoksullara verilebilirdi.'

Söylenenleri fark eden İsa, öğrencilerine, "Kadını neden üzüyorsunuz?" dedi. "Benim için güzel bir şey yaptı.

Yoksullar her zaman aranızdadır, ama ben her zaman aranızda olmayacağım.

Mat 26.9-11

Peki, İsa bizden ne istiyor o zaman? Yoksulları görmemezlikten gelmek günah; ama İsa bizim bağınaz, katı, yobaz olmamızı da istemiyor.

Cevap:

“Bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ni göremez”. Müjde şudur: Ancak yeniden doğduğun zaman Tanrı'nın egemenliğini görebilirsin. Ancak yeniden doğan bir halk arasında Tanrı'nın istediği eşitlik ve adalet yerine gelebilir. Yeni doğuşun sağladığı adalet ve umudu, ne Marksizm ne de Kapitalizm sağlayabilir.

Neden? Çünkü yeniden doğduğunda Tanrı hayatına bir tohum eker. Böylece biz de Tanrı'nın yapısına sahip oluruz.

İçinize ekilmiş, canlarınızı kurtaracak güçte olan sözü alçakgönüllülikle kabul edin.

Yakup 1.21

Tanrı'nın etkili sözü içimize ekildi ve bizi değiştiriyor, bizi Tanrı'ya benzetiyor, kutsallaştırıyor.

Tanrı günahattan uzak kaldığı gibi biz de günahattan uzak kalmaya başlıyoruz.

Tanrı yoksulları sevdiği gibi biz de yoksulları sevmeye başlıyoruz; farklı gözlerle bakmaya başlıyoruz.

O'nun yüceliği ve erdemi sayesinde bize çok büyük ve değerli vaatler verildi. Öyle ki, dünyada kötü arzuların yol açtığı yozlaşmadan kurtulmuş olarak, bu vaatler aracılığıyla tanrısal özyapıya ortak olasınız.

2.Pet 1.4

Yeniden doğduğumuzda yeni bir yapıya sahip olduk. Babamızın DNA'sına sahip olduk. Babamıza benzemeye başladık ve gittikçe O'na daha da çok benzeyeceğiz.

Baban sarışınsa sen de büyük ihtimalle sarışın olacaksın. Benim babam kel, yapacak bir şey yok!

Bizim babamız iyiliksever olduğu için, biz de onun gibi olacağız; hem yapımızdan dolayı hem de O'nu sevdiğimiz için O'nun gibi olmak istiyoruz. O'nu hoşnut etmek istiyoruz. Bu, Yasa altındayken olanaksız olduğu halde, artık lütuf altında, Mesih sayesinde mümkün!

İnsan benliğinden ötürü güçsüz olan Kutsal Yasa'nın yapamadığını Tanrı yaptı. Öz Oğlu'nu günahlı insan benzerliğinde günah sunusu olarak gönderip günahı insan benliğinde yargıladı.

Öyle ki, Yasa'nın gereği, benliğe göre değil, Ruh'a göre yaşayan bizlerde yerine gelsin.

Rom 8.3-4

İlk Kiliseye baktığımız zaman iyilikseverlik konusunda acayip etkili olduklarını görüyoruz.

İmanlıların tümü bir arada bulunuyor, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı.

Mallarını mülklerini satıyor ve bunun parasını herkese ihtiyacına göre dağıtıyorlardı.

Elç 2.44,45

Hiç kimse sahip olduğu herhangi bir şey için "Bu benimdir" demiyor, her şeylerini ortak kabul ediyorlardı.

Elçiler, Rab İsa'nın ölümden dirildiğine çok etkili bir biçimde tanıklık ediyorlardı. Tanrı'nın büyük lütfü hepsinin üzerindeydi.

Aralarında yoksul olan yoktu. Çünkü toprak ya da ev sahibi olanlar bunları satar, sattıklarının bedelini getirip elçilerin buyruğuna verirlerdi; bu da herkese ihtiyacına göre dağıtılırdı.

Örneğin, Kıbrıs doğumlu bir Levili olan ve elçilerin Barnaba, yani Cesaret Verici diye adlandırdıkları Yusuf, sahip olduğu bir tarlayı sattı, parasını getirip elçilerin buyruğuna verdi.

Elç 4.32-37

Herkes her şeyi satmadı; çünkü sonrasında 'Bu ya da şu kişinin evinde toplandılar.' diye yazılıyor; fakat büyük bir cömertlik, eşitlik, paylaşma söz konusu; çünkü herkes babasına benzemeye başladı. O'nun Ruhuyla doldular. O'nun lütfuyla harekete geçtiler.

Olay devam etti. Elçiler'in 6. bölümünde dullara günlük yardım dağıtıldığını görüyoruz.

11. Bölümde Antakya'daki kilisenin MS.46 yılındaki kıtlığın sonucu olarak, yardım toplayıp Pavlus aracılığıyla Kudüs'e gönderdiğini görüyoruz.

Biz de uluslar arası bir kiliseler ailesi olarak, arada sırada durumları kötüleştiğinde Kenya'daki kiliselerimize ya da Zimbabve'deki kiliselerimize yardım göndererek katkıda

bulunduk. Neden? Çünkü aileyiz. Bir üye acı çekerse bütün vücut acı çekmiş olur.

Elçiler için bu onların hizmetlerinin vazgeçilmez bir göreviydi.

Pavlus bir kaç yıl dolaşıp kilise kurduktan sonra diğer elçilerle görüştü. Onların onayını aldıktan sonra Ona dediler ki: 'Tanrı'nın seninle olduğu apaçık belli. Devam et. Yalnız yoksulları anımsa.' (Gal 2)

Yakup için,

Baba Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz dindarlık, kişinin sıkıntı çeken öksüzler ve dullarla ilgilenmesi ve kendini dünyanın lekelemesinden korumasıdır.

Yak 1:27

Yuhanna da,

Dünya malına sahip olup da kardeşini ihtiyaç içinde gördüğü halde ondan şefkatini esirgeyen kişide Tanrı'nın sevgisi olabilir mi?

1.Yuh 3:17

diye sordu.

Bütün tarih boyunca, gerçek Hristiyanlığın olduğu yerlerde, samimi ve ikiyüzlü olmayan kiliselerde, iyilikseverlik her zaman vardır. Neden? Çünkü kilisenin görevi Tanrı'yı olduğu gibi yansıtmaktır.

Böylelikle tarihçilere göre MS 250 yılında Roma'daki kilise 1500 yoksul kişiye destek veriyordu.

Ertesi yüzyılda Roma İmparatoru Julius Hıristiyanlar'ı şikayet etti:

'Bu dinsiz Hristiyanlar sadece kendilerini değil, bizimkileri de destekliyorlar. Bizde yardımın eksik olduğunu herkes görebilir.'

Kilise geleceğin çocuklarıdır.

Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, Mesih görüldüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz.

Mesih'te bu umuda sahip olan, Mesih pak olduğu gibi kendini pak kılar.

1.Yuh 3.2,3

Mesih'i yüz yüze göreceğimiz zaman, sadece o zaman O'na ait olan herkes tamamen O'na benzer hale gelecek. O zaman Tanrı'nın egemenliği tamamen gelecek; çünkü günah ortadan kalkacak, adaletsizlik ortadan kalkacak, fakirlik ortadan kalkacak, her şey yenilenecek ve biz tamamen mükemmel olacağız, babamıza benzeyeceğiz ve sevgimiz tam ve yetkin olacaktır.

Kilise geleceğin çocuklarıdır. Geleceğe aidiz. Kesinlikle gelecek olan mükemmeliyeti gözlerimizin önünde tutarak,

elimizden geleni yaparak, dua ederek, geleceği bugünden belirginleştiririz.

Bize gelince, Yaşam Kilisesi olarak, acaba Tanrı'nın iyilikseverliğini nasıl göstereceğiz? Kutsal Ruh bizi nasıl yönlendirecek? Yoksullara yardım etmek, sahip olduğumuz değerlerden biri olmalı. Bu kaçınılmazdır.

Sizi Kutsal Kılan Rab Ben'im

RAB Musa'ya şöyle buyurdu:

"İsrailliler'e de ki, 'Şabat günlerimi kesinlikle tutmalısınız. Çünkü o sizinle benim aramda kuşaklar boyu sürecek bir belirtidir. Böylece anlayacaksınız ki, sizi kutsal kılan RAB benim.

"Şabat Günü'nü tutmalısınız, çünkü sizin için kutsaldır. Kim onun kutsallığını bozarsa, kesinlikle öldürülmeli. O gün çalışan herkes halkının arasından atılmalı.

Altı gün çalışılacak; ama yedinci gün RAB'be adanmış Şabat'tır, dinlenme günüdür. Şabat Günü çalışan herkes kesinlikle öldürülmelidir.

İsrailliler, sonsuza dek sürecek bir antlaşma gereği olarak, Şabat Günü'nü kuşaklar boyu kutlamaya özen gösterecekler.

Bu, İsrailliler'le benim aramda sürekli bir belirti olacaktır. Çünkü ben, RAB yeri göğü altı günde yarattım, yedinci gün işe son verip dinlendim."

Mısır'dan Çıkış 31.12-17

Tanrı'nın isteği başlangıçtan beri kendine ait kutsal bir halk oluşturmaktır. Kutsal, mukaddes. Ne demek? Ayrı demek.

Farklı demek. Tanrı gibi. O bizden farklı. Günahkarlığımıza ve yozlaşmışlığımıza asla ortak olmaz.

Tanrı burada İsrailoğulları'na şöyle diyor: 'Sizi Mısır'dan kurtarmakla kalmayıp, size şifa vermekle kalmayıp, sizin kutsal olmanızı amaçlıyorum. Diğer uluslardan farklı olmanızı istiyorum. Onların günahlarına ortak olmayın. Onlardan uzak durun. Bana ait bir halk olduğunuza göre bana layık bir şekilde yaşamalısınız.'

Onlara bir yasa verdi – Kutsal Yasa – Musa tarafından verildi; ama o yasa halkı kutsal kılamadı. O yasayı yerine getiremediler. Günaha düştüler. Hemen, yani bir sonraki bölümde. 32. Bölümünde Tanrı'ya karşı aşırı bir günah işlediler; çünkü dışarıdan bize zorla kabul ettirilen yasalar, kurallar, ne kadar mükemmel olursa olsun, bizi kutsal kılamaz; çünkü günah içimizden kaynaklanan bir şeydir; içimizin değiştirilmesi gerekiyor.

Benim için imkansız olan, asla yapamayacağım birkaç eylem vardır.

- Uçamam (kanatlarım yok çünkü)
- Dans edemem, kızım ne kadar ısrar etti, öğretti, sabretti; ama boşuna. Asla olamaz.
- Ölümden kaçamam. Rahmi Koç kadar zengin olsam bile, Einstein kadar zeki olsam bile, öleceğim kesin.
- Kutsal Olamam.

Peki Tanrı önceden bunu bilebilir miydi? Kesinlikle. Yasayı yerine getirmedeğimizde şok oldu mu? Olmadı.

O zaman Yasayı vermekle ne yapmaya çalışıyordu? Bizi üzüyordu. Bizim Kurtarıcı'ya olan ihtiyacımızı belirtiyordu. Kendi kendimizi kurtaramadığımızı onaylıyordu.

İsa Mesih geldi. O'nun gelme sebebi neydi? Bizi kutsal kılmak. Günahlarımızdan arındırıp, çarmıhta dökülen kanıyla bizi aklayıp kutsallaştırmaktı.

İnsan benliğinden ötürü güçsüz olan Kutsal Yasa'nın yapamadığını Tanrı yaptı. Öz Oğlu'nu günahlı insan benzerliğinde günah sunusu olarak gönderip günahı insan benliğinde yargıladı.

Öyle ki, Yasa'nın gereği, benliğe göre değil, Ruh'a göre yaşayan bizlerde yerine gelsin.

Rom 8.3-4

Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı.

İnsanlar İsa Mesih'te olan kurtuluşla, Tanrı'nın lütfuyla, karşılıksız olarak aklanırlar.

Tanrı Mesih'i, kanıyla günahları bağışlatan ve imanla benimsenen kurban olarak sundu

Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yaparak değil, iman ederek amlandığı kanısındayız.

Rom 3.23-28

Peki bir şey soracağım. İsa Mesih'in ölümü ve ölümden dirilişi bizim kutsal kılınmamız için yeterli miydi? Yoksa bir şey daha mı gerekiyordu? Tanrı'nın lütfü bizi kurtardı; ama kutsal olmamız için şimdi bir şey mi ilave edelim?

Aramızda birkaç yeni imanlı bulunuyor. Paskalya yumurtası gibi, taptaze. Hamdolsun! Tanrı'nın karşılıksız sevgisine ve Mesih'in sunduğu sonsuz yaşam armağanına iman ederek kurtuldunuz. Lütuf aracılığıyla kurtuldunuz. Peki ya şimdi? Ne öğreteceğim size. 'Şimdi Hristiyan oldunuz. Şunları şunları yapmalısınız.' diye mi öğreteyim? Ondalık verin, yaşam grubuna katılın, her gün dua edin ve galiba haftada bir gün çalışmayın....

Bunu yapmayacağız. Kuralcı bir kiliseyi hoş göremeyeceğiz. Tanrı'nın lütfünü öğreteceğiz. Bu kadar! İlave yok!

Öyle öğretirsek günah işlemiş oluruz; çünkü Tanrı'nın lütfundan yoksun kalırız. Tanrı şöyle vaat etti: 'Sizi kutsal kılacağım.' Kimin işi? Tanrı'nın işi bu.

Tanrı vaat etti. Mesih kendini feda etti ve Kutsal Ruh bize bunu kabul ettirdi.

Baba bize: 'Sizi kutsal kılan Rab Ben'im.' diyor.

İsa Mesih bize: 'Sizi kutsal kılan Rab Ben'im.' diyor.

Kutsal Ruh bize: 'Sizi kutsal kılan Rab Ben'im.' diyor.

Bizi kutsal kılmak Tanrı'nın işidir. Yalnızca O yapabilir. Ben karışmam!

Bugün bile Mesih'le ilgili müjde seni kutsal kılabilir. Buraya kirlî geldin; ama buradan kutsal ayrılabilirsin. Bugün Mesih'e iman ederek değıştirilebilirsin. Kutsallaştırılabilirsin. Arınabilirsin. Tanrı bunu yapmak istiyor. 3000 Sene önce söylenen kelimeler 'Sizi kutsal Kılan Rab Ben'im.' bugün diri sözler olarak senin hayatında yerine gelebilir!

Peki, Şabat günü bizim için geçerli bir kural değilse, bizi kutsal kılamazsa, acaba bu ayetlerden ne öğrenebiliriz? En azından bizim için geçerli prensipler var mı?

Bu nedenle kimse yiyecek içecek, bayram, yeni ay ya da Şabat Günü konusunda sizi yargılamasın. (Neden yargıldılar? Çünkü Şabat Günü'nü tutmuyorlardı)

Bunlar gelecek şeylerin gölgesidir, aslı ise Mesih'tedir.

Kol 2.16-17

Eski Antlaşma'daki her şey, Şabat günü dahil, bizi Mesih'e yöneltir. Bir gölgeyi gördüğün zaman o gölgeyle fazla ilgilenme, gözlerini asıl olana çevir. Aynı şekilde Şabat günü bize Mesih'le ilgili şeyleri öğretecek; ama nasıl?

İsa Eski Antlaşma'daki her şeyi tam anlamıyla yerine getirdi. Fısıh Bayramı, kurbanlar, tapınak.

Şabat gününden kaynaklanan, bizi Mesih'e yönlendiren prensipler:

1. İmanla yürümek

İsrailoğulları için Şabat gününü tutmak aslında Tanrı'ya güvenmek anlamına geliyordu. Yani hayat zor. Her gün 100 lira kazanıyorum. 6 Gün çalışırsam 600 lira kazanırım. 7 Gün çalışırsam 700 lira, 7 gün mesai yaparsam daha çok kazanırım; ama Tanrı ne diyor? Bana güvenin. Diğer uluslardan farklı olun.

Altı gün çalışacak, yedinci gün dinleneceksiniz.

Çıkış 34:21

Ekim biçim zamanı bile olsa dinleneceksiniz. Yani ekmek için, biçmek için küçük bir fırsat var. Bu hafta biçmeliyiz, yağmur gelirse buğdayımız mahvolur. Tanrı: 'Bana güvenin.' diyor.

"Toprağınızı altı yıl ekecek, ürününü toplayacaksınız.

Ama yedinci yıl nadasa bırakacaksınız;

Çıkış 23.10-11

Türkiye'de tarım sektöründe bu sistem hala uygulanmaktadır. Diyelim ki iki arsam var, bu sene bu arsayı kullanmayacağım. Biz ekolojik açıdan bunda bir bilgelik olduğunu biliyoruz; çünkü topraktaki nitrojen yenilenecek, tazelenecek... Dinlendirmezsen toprak verimsizleşip tükenir.

Burada iki seçenek var; kendi mantığıma göre mi, Tanrı'nın sözüne güvenerek mi yaşayacağım?

Acaba bu konuyla ilgili Tanrı sana ne diyor? Acaba kendi mantığına göre mi, bana güvenerek mi yürüyeceksin?

2. Bilgelik

Haftada bir dinleneceksin. Bu sağlıklı bir öğüt, değil mi? İstanbul'daki hayat için geçerli, değil mi? Bu şehirde yaşayan kaç milyon kişi her gün çalışarak hayatını kısaltıyor?

Geçen hafta bir adamla konuşuyordum. Bana dedi ki: 'Daha önce bir fabrikam vardı. Her gün canavar gibi çalışıyordum. Çocuklarımı hiç görmedim. Bir gün uyandığımda bir de ne göreyim? Oğlum 10 yaşında. Oh ha! Bütün çocukluğunu kaçırdım. Kendime ne için çalıştığımı sordum. Onlar için; ama onları hiç görmüyorum ki!'

Ölmeden önce pişmanlık duyarken kaç kişi 'Keşke ofiste daha çok zaman geçirseydim!' der? Çok değil; ama kaç kişi 'Keşke ailemle daha çok zaman geçirseydim!' der? Ne yazık ki çok fazla kişi. Özellikle erkekler.

Ey Babalar! Haftada bir gün çalışmamak önemli; ama eğer 6 gün günde 18 saat çalışıp, 4 saat uyuyorsan ve tatil günü gelince perişansan, bitkinsen, bunun hiç faydasını görmeyeceksin. Biraz akıllı ol! Buna bir kural olarak, bir görev olarak bakma! Bu senin iyiliğin için bilgece bir öğüt. İlke şudur: İşkolik olma. Ailenin, hayatın tadına var. Yoksa su gibi akacak elinden.

Ben size emredemem, bilgelik size emretsin ve onun sözlerini dinleyin. İyiliğiniz için!

3. Alçakgönüllülük

‘Şabat günlerimi tutacaksınız’. Kime ait; Rab’be. Rab: ‘O gün benimdir.’ diyor.

Mez 31.15 ‘Günlerim senin elinde.’ Yani her günün Tanrı’ya ait olduğunu biliyoruz. Zamanımızı bize emanet etti, biz kahya gibi yaşamalıyız. En sonunda O’na hesap vereceğiz. Yani 7 gün ona ait. Halbuki bunu kendimize hatırlatmak için, bunu gözlerimizin önünde tutmak için, bunu bildiğimizi ispatlamak için haftada bir gün, daha belirgin bir şekilde O’na adanmış olalım.

Aynı ilke finansal durumumuz için de geçerlidir. Bana ait olan her şey temelde benim değildir; Tanrı’ya aittir. Benim banka hesabımda olsa bile, aslında onun kahyasıyım, benden hesap sorulacak. Ondalık vererek, gelirimizin yüzde onunu Rab’be teslim ederek, her şeyin Rab’bin olduğunu bildiğimi ispat etmiş olurum. Yoksa unutturum, paramı kafama göre harcayabileceğimi zannederim.

4. Tanrı’nın huzuru

Her gün, her zaman, her yerde Tanrı bizimledir. Tek başımayken, eşimle beraberken, arabada trafikteyken, yaşam grubumdayken, Tanrı’nın huzuruna girebiliyorum. Özel bir yere gitmeye, özel bir binaya girmeye, özel bir kişiye gerek yok. İdeal olanı bu; ama haftada bir gün bir araya gelerek, imanlı kardeşlerimizle buluşarak, Tanrı’ya tapınmakla ne yapıyoruz? Aynı şeyi yapıyoruz; kendimize anımsatıyoruz. O

günü Tanrı'ya adayarak, geri kalan günlerde Tanrı'nın huzuruna çıkma hakkına sahip olduğumuzu belirtiyoruz.

Ben çalışırken Tanrı'nın huzurunu, Tanrı'nın beğenisi hissedebilirim; fakat açıkçası, dinlendiğim zaman, Tanrı'nın huzurunu daha da güçlü bir şekilde hissediyorum. 'Ama bir dakika,' diyeceksiniz 'Sen Tanrı'nın işi yapıyorsun.' 'Evet, sen de yapıyorsun.' Tanrı beni yaptığım işten ötürü sevmez, aksine beni olduğum gibi sever.

5. Şabat Günü Kurtuluşun bir belirtisidir

İbraniler'e yazılan mektuba göre,

Eğer Yeşu onları huzura kavuştursaydı, Tanrı daha sonra bir başka günden söz etmezdi.

Böylece Tanrı halkı için bir Şabat Günü rahatı kalıyor. (yani günümüzde bu hala geçerlidir)

Tanrı işlerinden nasıl dinlendiyse, O'nun huzur diyarına giren de kendi işlerinden öylece dinlenir.

İbr 4.8-10

Yazar'ın burada bahsettiği rahatlık nedir? İşlerimizden dinleniriz, hangi işlerden?

İsa kendinden bahsederek: 'İnsanoğlu Şabat gününün de Rabbi'dir.' dedi. Şabat ne içindi? Bize rahatlık vermek içindi.

İsa: 'O rahatlık Ben'im.' diyor. Şabat Benim. Dinlenmek istersen bana gel. Yorgunsan, sıkıldıysan, bana gel.

- Mesih İsa'da Tanrı'ya karşı olan iyi işlerimizden bile dinleniriz.
- Sevap işlemekten bile dinleniriz.
- Kendimizi haklı çıkarmaktan dinleniriz.
- Kendimizi Tanrı'nın önünde aklamaktan dinleniriz.
- Tanrı'nın beğenisi kazanmaya çabalamaktan dinleniriz.
- Aslında dindarlıktan dinleniriz; çünkü o şekilde yaşamak çok yorucu. Kurallara uyarak yaşamak çok yorucu; çünkü emin olamazsın. Acaba yeterince yaptım mı? Tanrı: 'Yeter artık! Dinlenebilirsin. Hiç bir şey yapmaya çalışma! Bana gel ve huzur bul.' diyor.

Onlar da şunu sordular: "Tanrı'nın istediği işleri yapmak için ne yapmalıyız?"

İsa, "Tanrı'nın işi O'nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir" diye yanıt verdi.

Yuh 6.28-29

Tanrı 6 gün içinde her şeyi yarattıktan sonra dinlendi. Peki yorgun muydu? Haşa! Tanrı yorulmaz ki! O zaman neden dinlendi? Çünkü memnundu. Yaptığı işlerden tamamen memnun kaldığı ve o işler tamamlandığı için dinlendi. İsa Mesih çarmıhta haykırarak neyi ilan etti? 'Tamamlandı'. Ne

tamamlandı peki? Kurtuluşumuz. Kutsallaşmamız. Tanrı'yı memnun etmemiz. Tamamlandı, ilave edilecek hiç bir şey kalmadı. O yüzden İsa'ya gelmek demek; rahata kavuşmak demek. Ruhsal bir rahatlık, manevi bir huzur. Endişeden, korkudan kurtuluruz. Her zaman bir şeyin eksik olduğu hissinden kurtuluruz.

Dördüncü yüzyılda yaşayan Milanlı Ambrose, Şabat günüyle ilgili şunu söylüyor:

'Havrada bir gün tutulur
Kilisede sonsuz gün tutulur.
Yasa'da bir kısmı var
Müjde'de tamamlanma vardır.'

Dr Timothy Keller şöyle demiştir:

'Büyük yaratılış işi bittikten sonra Rab:
'Tamamlandı' dedi ve dinlendi.
Büyük kurtuluş işi bittikten sonra, çarmıhta, Rab
İsa: 'Tamamlandı' dedi ve biz dinlenebiliriz.'

Ne yaparsan yap yetmez. Ne kadar iyi bir insan olursan ol, yetmez. Kurtuluşun için yetmez. Tanrı'yı hoşnut etmek için yetmez. Kutsallaşmak için yetmez ve o telaşla yaşayan insanlara, İsa: 'Bana gel, o işten ayrıl ve dinlen' dedi.

İsa'nın tamamlanmış işine dayanırsan, Tanrı'nın senden memnun kaldığını bilebilirsin. Sen de hayattan memnun kalabilirsin.

İsa Mesih bizim Şabat günümüzdür. O'na gelip dinlenebiliriz; çünkü kendi işimize değil, artık O'nun tamamlanmış işine dayanırız.

Pekala... Hristiyanlar tembel. Bunu kastediyorum, değil mi? Mesih'e geldim, lütuf aldım, artık hiç bir şeyi yapmama gerek yok.

*Ama şimdi neyse, Tanrı'nın lütfuyla öyleyim.
O'nun bana olan lütfü boşa gitmedi. Elçilerin
hepsinden daha çok emek verdim. Aslında ben
değil, Tanrı'nın bende olan lütfü emek verdi.*

1 Kor 15:10

*Bu lütuf, tanrısızlığı ve dünyasal arzuları
reddedip şimdiki çağda sağduyulu, doğru, Tanrı
yoluna yaraşır bir yaşam sürebilmemiz için bizi
eğitiyor.*

*Bu arada, mübarek umudumuzun
gerçekleşmesini, ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa
Mesih'in yücelik içinde gelmesini bekliyoruz.*

*Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıtıp
kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk
yapmak üzere kendini bizim için feda etti.*

Titus 2.12-14

Tembel miyiz? Haşa! Sadece Tanrı'nın lütfunun içimizde işlemesine izin vermeliyiz. Böylece kutsal kılınacağız, kendi çabamızla değil; çünkü bizi Kutsal Kılan Rab'dir!

6. Sonsuzlukla ilgili bir belirti

Tanrı 6 gün çalıştı ve yedinci günde işini tamamlayıp dinlendi. O dinlenme hala sürmektedir.

Aynı şekilde biz de günün birinde bu bedendeki işimize son verip dinleneceğiz. Sonsuz bir rahatlık bu. Tanrı: 'Şabat günü size bir belirti olsun. Neyin belirtisi? Hepimiz emeğimizden dinleneceğiz. Ne zaman ki işimizi bir yana bırakıp gözlerimizi kapatırsak ya da ofisten eve gelirse, o ferahlama, o nefes verme, cennetin bir tadıdır. Bize cenneti çağırıştırır.

O hissi biliyorsunuz zaten. İşyerinden çıkıyorsun, Cuma akşamı, İstanbul trafiğiyle yoğun bir mücadeleye giriyorsun. 15 Milyon kişi eve gitme telaşında. Eve geliyorsun, eşine sarılıyorsun, bitiş çizgisinden geçiyorsun, ayakkabılarını çıkarıyorsun, kendini koltuğa fırlatıyorsun, televizyonu açıyorsun... Oh be! Hafta sonu geldi!

Aynı şekilde günün birinde hepimiz eve gideceğiz. Nerede o gün ya! Babamız bizi kapıda karşılayacak. Bu yorucu, acıyla dolu, gözyaşlarıyla dolu olan dünyaya kapıyı kapatacak.

*Gökten bir ses işittim. "Yaz! Bundan böyle
Rab'be ait olarak ölenlere ne mutlu!" diyordu.
Ruh, "Evet" diyor, "Uğraşlarından
dinlenecekler. Çünkü yaptıkları onları
izleyecek'.*

Vah14:13

RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık bir Tanrı

Musa RAB'be şöyle dedi: "Bana, 'Bu halka öncülük et' diyorsun, ama kimi benimle göndereceğini söylemedin. Bana, 'Seni adınla tanıyorum, senden hoşnudum' demiştin.

Eğer benden hoşnutsan, lütfen şimdi bana yollarını göster ki, seni daha iyi tanıyıp hoşnut etmeye devam edeyim. Unutma, bu ulus senin halkındır."

RAB, "Varlığım sana eşlik edecek" diye yanıtladı, "Seni rahata kavuşturacağım."

Musa, "Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma" dedi,

"Yoksa benden ve halkından hoşnut kaldığın nereden bilinecek? Bize eşlik etmenden, değil mi? Ancak o zaman benimle halkın yeryüzünün öteki halklarından ayırt edilebiliriz."

RAB, "Söylediğin gibi yapacağım" dedi, "Çünkü senden hoşnut kaldım, adınla tanıyorum seni."

Musa, "Lütfen görkemini bana göster" dedi.

*RAB, "Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim"
diye karşılık verdi, "Adımı, RAB adını senin
önünde duyuracağım. Merhamet ettiğime
merhamet edeceğim, acıdığıma acıyacağım.*

*Ancak, yüzümü görmene izin veremem. Çünkü
yüzümü gören yaşayamaz."*

*Sonra, "Yakınımda bir yer var" dedi, "Orada,
kayanın üzerinde dur.*

*Görkemim oradan geçerken seni kayanın
kovuğuna sokup geçinceye kadar elimle
örteceğim.*

*Elimi kaldırdığımda, sırtımı göreceksin. Ama
yüzüm görülmeyecek."*

*RAB Musa'ya, "Öncekiler gibi iki taş levha kes"
dedi, "Kırdığın levhaların üzerindeki sözleri
onlara yazacağım.*

*Sabaha kadar hazırlan, sabah olunca Sina
Dağı'na çık; dağın tepesinde, huzurumda dur.*

*Senden başka kimse dağa çıkmasın, dağın hiçbir
yerinde kimse görülmesin. Dağın eteğinde davar
ya da sığır da otlamasın."*

*Musa öncekiler gibi iki taş levha kesti. RAB'bin
buyurduğu gibi sabah erkenden kalktı, taş
levhaları yanına alarak Sina Dağı'na çıktı.*

RAB bulutun içinde oraya inip onunla birlikte durdu ve adını RAB olarak açıkladı.

Musa'nın önünden geçerek, "Ben RAB'bim" dedi, "RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık Tanrı.

Mısır'dan Çıkış 33.12-34.6

Tanrı'nın halkının Sina Dağı'ndan kalkması gerekiyor. Tanrı: 'Sizi Mısır'dan, kölelikten kurtardım. Sizinle bir antlaşma yaptım. Kendimi sizlere tanıttım ve sizi kendime ait bir halk yaptım. Şimdi buradan çıkın, vaat edilen ülkeye gidin. Görünmez Olan'ı dünyaya yansıtmak için size bu görevi vermedim mi? Sizi sorumlu tutmadım mı? Mirasınızı almaya gidin. Süt ve bal akan ülkeye sahip olun. Haydi çocuklar... yola çıkın. Zaman geldi!'

Musa ne diyor? 'Hayır. Gitmiyorum. Çölde, senin olduğun yerde kalmayı tercih ediyorum. Sensiz vaat edilen ülkeye gitmeyi istemiyorum. Sen gelmezsen, biz gitmiyoruz. Tamam, bize Yasa'yı verdin; ama o yasa kutsal olmasa bile, biz günahkar olduğumuz için Yasa'yı etkisiz kılarız. Bak ertesi gün bile günaha düştük. Rab, varlığının tadına baktık. Senin bizimle gelmene ihtiyacımız var.'

Tanrı'nın varlığı neden o kadar önemli?

Yani Musa'ya göre son derece önemliydi. 'Olmazsa, gitmiyoruz. Varlığını aramızda görmezsek, bu iş başlamadan biter. Tanrım, senin bütün bildirdiğin tasarıların var ya, işte

onlar olmayacak. Kutsal bir halk olmamız, diğer uluslara görkemini yansıtmamız, onları sana çekmemiz, senin varlığın olmadan, sen yoksan asla gerçekleşmez. Olmaz.’

Tanrı'nın varlığı yoksa Tanrı'nın halkı da olmaz. Tanrı'nın planı yerine gelmez. Diğer uluslar kurtulamaz. İş başlamadan biter. Tanrı'nın varlığı neden o kadar vazgeçilmez?

Tanrı'nın varlığı bize eşlik edecek (14) refakat edecek

Bir kaç gün önce, eve giderken mahalleden tanıdığımız bir teyzeyi gördük. Oğlum yanımdaydı. Teyze oğluma: ‘Evladım, kolumu tutarak beni bu yoldan geçirir misin?’ diye sordu. Kendisine eşlik edecek birine ihtiyacı vardı. Oğlum teyzenin kolunu tuttu, onu yoldan geçirdi. Oğlumla çok gurur duydum.

Bir gemi yabancı bir limana yanaştığında bir kılavuz gemisinin rehberliğine ihtiyacı vardır; çünkü yabancı limana demir atıyorlar. Kılavuz gemisi ona yanaşarak onun sağ salim limana girmesine rehberlik eder.

Aynı şekilde İsa Mesih bizlere bir yardımcı göndereceğini vaat etti; Kutsal Ruh. Bize yanaşarak rehberlik eder.

***Tanrı'nın varlığı bizi rahata kavuşturacak
(endişelerinizi kaldırıp sizleri avutacağım)
(14)***

Tecrübeli biri yanımdayken korkmuyorum. Öğrenciyken bir lokantada çalışıyordum. Çok acemi idim. Bir gün tek başıma mutfakta kaldım ve 300 kişilik bir öğle yemeği hazırlamak zorunda kaldım. Panik olmaya başladım. Elim ayağıma dolaştı. O anda aşçıbaşı yanıma geldi, elini omzuma koydu: 'Bunu yapabilirsin' dedi. Aslında hiç bir şey yapmadı, sadece o yanımda olduğu için öz güvenim arttı, kendimi güvende hissettim ve başarabildim.

Aynı şekilde Tanrı'nın varlığını hissettiğimiz zaman teşvik alırız.

***Tanrı'nın varlığı Tanrı'nın bizden hoşnut
olduğunu kanıtlayacak (16)***

Acaba Tanrı bizden hoşnut mu, değil mi? Bu soruyu ortadan kaldıran, Tanrı'nın varlığıdır.

Hem kendimize hem de bizi izleyenlere.

Tanrı'nın varlığı bizi farklı kılacak (16)

Eski işyerimde, benim ofisim mutfağın yanındaydı. Ne zaman insanlar bir çay yapmak için mutfağa gelse, beş dakika durup benimle konuşurlardı. İçlerini dökerlerdi: 'Şunlar şunlar oldu, bebek yapmaya çalışıyoruz; ama olmuyor, borcum var, karım

benden ayrılmak üzere... seninle neden derleşiyorum bilemiyorum...’

Ama ben biliyorum. Tanrı’nın varlığı bizimle, bizi farklı kılar. İnsanlar bunun ne olduğunu bilmiyorlar; ama onun etkisinin farkındalar. Kiliseye misafir gelince bunun ne olduğunu bilmiyorlar; ama yine de farkındalar. Bu herhangi bir dinden çok daha farklıdır; çünkü O bizimle.

O yüzden toplantılarımızda Kutsal Ruh’un varlığı gelsin diye can atıyoruz. Ruh’un etkinliklerini görünce seviniriz. Biri bilinmeyen dillerde dua ediyor, başka biri çeviriyor, biri doğaçlama bir ilahi söylemeye başlıyor, başka biri gördüğü bir resmi, bir görümü anlatıyor... Oooo. Birden Rab’bin varlığı aramızdadır. Böylece ölü bir din olmadığının, diri bir ilişki olduğunun farkına varırız.

Ne yazık ki bazı kiliselerde bu tecrübeler yaşanmıyor. Bunların olması beklenmiyor. Biz Musa’yla özdeşleşiyoruz; ‘Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma’.

Biz de görevlendirildik

Arkadaşlar, biz de görevlendirildik. Tanrı Yaşam Kilisesi olarak bizim kutsal, iyiliksever ve farklı olmamızı istiyor. Evliliklerimiz farklı olsun; kalıcı ve dinç. İşyerimizde dürüst, saygılı ve duyarlı olalım; çünkü Tanrı’yı yansıtıyoruz. Bu şehirde, Türkiye’nin başka şehirlerinde yeni kiliseler kuralım, Tanrı’nın sevgisini paylaşalım...

Bir mirasımız, bir görevimiz var. Ancak Tanrı bizimle olursa bunu yerine getirmek mümkün. Yoksa hayal. Balon. Kendi gücümüzle zerre kadar ilerleyemeyiz; ama Tanrı bizimle, o zaman her şey mümkün! Tanrı için 'imkansız' diye bir şey yok. O zaman Kutsal Ruh'un gerçek varlığını isteyelim. Bunun için dua edelim: 'Ya Rab, bizimle ol.'

Zaten İsa söz verdi,

"Gökte ve yeryüzünde bütün yetki bana verildi.

Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin; size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim."

Mat 28.19-20

Tanrı Musa'nın duasına karşılık verdi.

Musa bir beklentiye sahipti; taş levhaları kesti ve dağa çıktı. Biz de bir beklentiye sahip olalım. Musa: 'Rab benimle konuşacaksa, hazır olayım' diye düşündü. Rab seninle de konuşmak istiyor. O zaman hazır ol. Ben Kutsal Kitabı okuduğum zaman, dua ettiğim zaman yanımda bir defter kalem olur; çünkü Rab benimle konuşacaksa, hazır olayım. Bunu yapmanızı tavsiye ederim.

Pazar toplantısına gelmeden önce, yaşam grubuna gitmeden önce Rab'be sorun: 'Bana paylaşılacak bir söz, bir ayet, bir görüş verir misin?' diye. Rab seninle konuşmak istiyor ve

senin aracılığınla topluluğu teşvik etmek istiyor. Yeter ki bir beklentiye sahip ol. Hazırlan.

Dua için zaman ayırmak önemli. İstanbul yaşamının çok yoğun olduğunu biliyorum. Herkes günlük hayatına ve programına göre bir zaman ayarlasın. Biliyoruz ki planlamadan hiç bir şey olmaz.

Ben normalde sabah erkenden kalkıp Rab'le zaman geçirmeyi tercih ediyorum; çünkü benim en verimli, en üretken zamanım o zaman ve Rab'be en iyisini adamayı arzuluyorum. Rab'bin varlığını sabah tazeliğinde almadan, güne başlamak istemiyorum.

Dua zamanlarımda tapınıyorum, dillerle dua ederim, Tanrı'nın sözünü okurum (düzenli bir şekilde, gelişi güzel olmasın), Tanrı'nın sesini dinlerim ve dua ederek O'ndan bir şeyler isterim.

Her gün bunların hepsini yapıyor muyum? Açıkçası hayır. Bu bir ilişki ; ama disiplin ve düzen olmadan, ilişki diye bir şey kalmayacak.

Rab kendini Musa'ya bir kez daha 'Yahve' olarak tanıttı. 'Ben RAB'bim' dedi. 'RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık bir Tanrı.'

Bunları tek tek ele alalım.

Acıyan

Tanrı merhametlidir, umursamaz değil. Haa... sıkıntıdaşın. Yaşadığınız ne ise hak ettin. Tanrı sadece ‘Geçmiş olsun’ deyip geçen bir Tanrı değil. Merhamet etmek ne demek? ‘Hak ettiğimizi vermemek.’ demek. Hata yaptım. Günah işledim. Şimdi başıma geleni hak ediyorum; ama yine de Rab bana acıyor.

Bu Tanrı için sadece yapılacak bir iş ya da görev değil. Merhamet mi istiyorsun? Peki buyur. Sırada kim var?

Hayır, Tanrı acıyan bir Tanrı. Bu, Tanrı’nın içinden gelen, karakterinden kaynaklanan tatlı bir sözcük. Acı çekersen, O da çeker. Tanrı hisseden, acılarımızı paylaşan bir Tanrı’dır. Derinden anlıyor. Kendisi de çekti. İsa Mesih dünyaya geldiğinde haksızlık gördü, reddedildi, terk edildi, ihanete uğradı, suçsuz olmasına rağmen hüküm giydi. Fiziksel acıları çok aşırıydı ve ölümü bile tattı. O senin acılarını bilmez mi? Hissetmez mi? Haline acımaz mı?

Lütfeden

Merhamet etmek ‘Hak ettiğimizi vermemek.’ demek ise, lütfetmek demek bundan daha öte, ‘Hak etmediğimizi vermek.’ anlamına gelir. Bu kelime Hristiyanlıkta en özel, en değerli, en tatlı kavramdır.

Günahkarız. Hak ettiğimiz şey cezalandırılmaktır. İsa bizim yerimize cezalandırıldığı için, bize merhamet edildi. Günahlarımız bağışlandı. Hamdolsun!

Bundan daha da öte, Mesih'te lütuf aldık! Sadece affedilmekle kalmadık, bize lütuf da gösterildi. Tanrı'nın çocukları olarak evlat edinildik. Bize sonsuz yaşam verildi. Onurlandırıldık. Bize yeni bir kimlik verildi. Tanrı'nın seçilmiş halkına dahil olduk. Bize bir miras verildi. Lütuf üstüne lütuf! Dalga üstüne dalga gibi. Kutsal Ruh armağanını aldık. Cennette bir yerimiz olacak. Dünyada bir görevimiz olacak....

Pavlus, bu lütuf kavramını Grekçe'ye çevirdiği zaman, hangi kelimeyi seçti? Karis: himaye etmek

Tanrı bize lütfetti demek; 'Tanrı bizi himayesine aldı.' demek. Bizi kendi evine davet etti. Korumasına aldı. Biz her şeyden yoksunduk, kimsesizdik ve Tanrı bizi gördü. Bize acıdı ve bizi evine davet etti. 'Evime gel. Artık senden sorumlu olacağım. Her ihtiyacını karşılayacağım. Seni kötülükten koruyacağım. Benim soyadımı alacaksın. Mirasçım olacaksın.'

'Rab, bu ayrıcılığa hiç layık değilim. Sana karşı günah işledim. Kirliyim. Utançla doluyum. O eve giremem. Onu kirletmek istemem.'

Tanrı şöyle yanıtlar: 'Haklısın, giremezsin. Buraya giren bir tek adam var; biricik Oğlum Tanrı adamı İsa Mesih. O günahsız olduğu için evime girme hakkına sahiptir.'

Tanrı bizi sevdiği için evine girmemizi sağlayan bir plan yaptı. Mesih'le birlikte ölmemizi ve dirilmemizi sağladı. Böylece Mesih'e iman eden herkes Mesih'le birleşmiş olur, Mesih'le bir olur. Hristiyanlığın sırrı budur. Biz daha günahkarken Mesih'e

iman ederek kendisiyle bir oluruz ve O'nunla beraber babasının evine girebiliyoruz. Tanrı bize baktığı zaman Oğlunu görüyor.

Oğlunu kabul eder gibi bizi kabul ediyor.

Oğluna davrandığı gibi bize davranıyor.

Artık O'nun koruması altındayız. O'nun ev halkı, ailesi olduk. O eve ait bütün onur, ayrıcalık, sevinç, ölümsüzlük, kutsallık artık bizim olur. Bize lütfedildi!

Tarif ettiğim bütün bu ayrıcalıklara herkes sahip olabilir. Nasıl? İsa Mesih'e iman ederek. Günahkar olduğumuzu kabul ederek, günahlarımızdan dönerek, Mesih'le birlikte vaftizde gömülerek ve yeniden dirilerek, herkes buna dahil olur. Gir o eve! Saklan orada! Tanrı'nın gazabından saklan; çünkü yakında gazabını dökcek, dışarıda kalan herkesi günahlarından ötürü cezalandıracak ve sadece o evde saklananlar kurtulacak.

Nuh'un gemisi gibi; girenler kurtulur, girmeyenler mahvolur.

Tez Öfkelenmeyen

Tanrı kadar sabırlı birisi olabilir mi? Olamaz!

Adem'le Havva'nın ilk işlediği günahtan itibaren günahkarları cezalandırmadı, Kurtarıcı'yı gönderene kadar sabretti, bekledi. Peygamberler O'nun geleceğini vaat ettiler ve bu sırada insanoğlu Tanrı'nın onurunu ayaklar altında çiğnemeye ve Tanrı'nın yüzüne tükürmeye devam etti. Tanrı bir baba yüreğiyle sabretti, bekledi. Bütün cezayı biriktirdi ki, zaman

dolunca, Oğlunu gönderince, biriktirdiği bütün gazabı oğlunun üzerine dkebilsin.

Tanrı hala sabretmektedir. Oğlunu ikinci defa göndermek için sabrediyor. Bazen dünyaya baktığımız zaman, ‘Tez gel Rab İsa’ diye dua etmek istiyoruz. ‘Ne olur bizi bekletme, gel de bu iş bitsin artık!’ Dünya ne kadar rmş, ne kadar arapsaına dönmüş, ne kadar çaresiz; ama söz diyor ki:

Bazılarının düşündüğü gibi Rab vaadini yerine getirmekte gecikmez; ama size karşı sabrediyor. nk kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor.

2.Pet 3.9

Rab daha çok kişi kurtulsun diye bekliyor. Türkiye kurtulsun diye bekliyor. Eğer bu sene İsa geri gelirse, Türkiye için iyi olmaz; nk henüz birkaç imanlı Türk var; fakat son gün bize belirtildiğine göre,

Bundan sonra gördüm ki, her ulustan, her oymaktan, her halktan, her dilden oluşan, kimsenin sayamayacağı kadar büyük bir kalabalık tahtın ve Kuzu'nun önünde duruyordu. Hepsi de birer beyaz kaftan giymişti, ellerinde hurma dalları vardı.

Yüksek sesle bağırıyorlardı: "Kurtariş, tahtta oturan Tanrımız'a ve Kuzu'ya özgüdür!"

Vah 7.9-10

Türk Milleti'nden o kalabalık henüz oluşmamıştı. Tanrı'nın evine, koruması altına, lütfuna girmemişti. Günahlarından ötürü hala dışarıda kalıyorlar. Cezanın geleceğinden ve sığınacak bir ev olduğundan haberleri bile yok. Bu haberi yaymak lazım, sadece Türkiye'de değil. Kazakistan'da, Özbekistan'da, İran'da. Kim gidecek? Zaman kısa.

Sagopa Kajmer bile bunu biliyor. Onun sözlerinde;

'Dayan, sabır gerek, yolun uzun, vakit kısa.
Ölüm yakın, Tanrım ona acı, sebep, sonuç,
gecem hüzün....'

Tanrı'nın acelesi yok, geç de kalmayacak. Tanrı sabrediyor. Her şeyi O'nun mükemmel tasarısına göre yerine getiriyor. Merak etmeyin. Panik olmayın. Başlangıçtan beri sonu bilen Rab'dir. Gündüzken çalışmalıyız; çünkü gece gelince hiç kimse çalışamayacak.

Sevgisi engin - geniş

Herkes dahil. Sevgisi dar olsaydı sadece birkaçımız kurtulurduk; çok özel kişiler, VİP kişiler; ama sevgisi engin. Sana kadar bile uzanır.

Ve Sadık Tanrı

Tanrı vaatlerine sadık.

Kişiliğine sadık.

Tamamen güvenilir.

Tamamen değişmeyen.

Özü sözü bir.

Kendini bizlere nasıl tanıttıysa, öyledir.